

Bahá'u'lláh

DIEVIŠKO
NOSLĒPUMU
DĀRGAKMENĪ

Bahá'u'lláh

Dievišķo noslēpumu
dārgakmeņi

Javáhiru'l-Asrár

Rīgas Bahai ticības draudze

2025

UDK 286

Ba174

Šis dokuments ir pieejams Bahāju uzzīņu bibliotēkas „Vienotības pērles” vietnē: <https://bahai.lv/bibliotekale-gramatas/>

Tulkots no teksta angļu valodā *Writings of Bahá'u'lláh: Gems of Divine Mysteries: Javáhiru'l-Asrár*. Pieejams: <https://www.bahai.org/library/>

No angļu valodas tulkoja Irēna Kalniņa-Ābeltiņa 2022. gadā.

Redaktors: Māris Pavlovs

Korektors: Pēteris Folkmanis

Maketētāja: Ineta Alvarado

Pirmais izdevums

© Rīgas Bahai ticības draudze, latviešu valodā, 2025

© Bahá'í International Community, angļu valodā

Atsauces uz Korānu

Korāna vārsmas latviešu valodā pēc Ulda Bērziņa tulkojuma (*Korāns*. Latviešu valodā. Rīga: Neputns, 2011). Sūru un vārsmu atsauces, kuras attiecas uz Korānu, ir numurētas pēc šīs versijas.

Atsauces uz Bībeli

Bībeles vārsmas latviešu valodā pēc trešā Bībeles tulkojuma latviešu valodā (1995–2012), kas tapis Latvijas Bībeles biedrībā (*Bībele*. Rīga: Latvijas Bībeles biedrība, 2016). Grāmatu un vārsmu atsauces, kuras attiecas uz Bībeli, ir numurētas pēc šīs versijas.

ISBN 978-9934-620-66-9 (digitāla)

ISBN 978-9934-620-65-2 (iespiesta)

Saturs

Ievads / 5

Dievišķo noslēpumu dārgakmeņi / 7

Piezīmes un atsauces / 47

Ievads

Desmit gadus ilgā Bahá'u'lláh trimda Iráq sākās visskarbākajos apstākļos un visbēdīgākajā posmā Bábí ticības gaitās. Tomēr tās laikā notika pakāpeniska to jaudīgo garīgo spēku kristalizācija, kuras kulminācija bija Viņa pasauli aptverošās misijas pasludināšana 1863. gadā. Šo gadu gaitā, un no Baghdád pilsētas, tur izstaroja, kā Shoghi Effendi raksta, „vilnis pēc viļņa, jauda, starojums un godība, kas nepamanāmi atdzīvināja nīkuļojošo ticību, kura bija sāpīgi cietusi, grima neskaidrībā un kurai draudēja aizmirstība. No turienes dienu un nakti un ar aizvien pieaugošu enerģiju izplatījās pirmie starojumi no atklāsmes, kas ar savu vērienu, savu piepildījumu, savu virzītājspēku, apjomu un literatūras daudzveidību, kā bija iepriekš nolemts, pārspēja paša Báb atklāsmi.“¹

Starp šiem agrīnajiem Godības Spalvas daiļajiem vārdiem ir gara vēstule arābu valodā, kas pazīstama kā *Javáhiru'l-Asrár*, ko burtiski tulko kā noslēpumu „dārgakmeņi“ jeb „būtība“. Vairākas tēmas, par kurām tā vēstī, ir izstrādātas arī persiešu valodā, izmantojot dažādus atklāsmes veidus – darbus „Septiņas ielejas“ un „Pārlicības grāmata“, šos abus nemirstīgos sējumus, ko Shoghi Effendi ir raksturojis attiecīgi kā Bahá'u'lláh lieliskāko mistisko sacerējumu un Viņa izcilo mācības izklāstu. „Dievišķo noslēpumu dārgakmeņi“ neapšaubāmi ir viena no tām „arābu valodā atklātajām vēstulēm,“ uz kurām ir atsauce pēdējā minētajā sacerējumā.²

Bahá'u'lláh norāda, ka viena no grāmatas centrālajām tēmām ir „pārveidošanās“, kas nozīmē Apsolītā atgriešanos citādā cilvēciskā izskatā. Patiešām, Bahá'u'lláh priekšvārda piezīmē, kas uzrakstīta virs oriģinālā manuskripta sākuma rindām, ir teikts:

„Šis apcerējums tika uzrakstīts, atbildot kādam meklētājam, kurš jautāja, kā apsolītais Mihdí varēja pārtapt par 'Alí-Muḥammad (Báb). Šī jautājuma radītā iespēja tika izmantota, lai izstrādātu vairākas tēmas, kuras visas ir noderīgas un labvēlīgas gan tiem, kas meklē, gan tiem, kas ir sapratuši, ja tik jūs varētu uztvert ar dievišķā tikuma aci.“

Iepriekš minētajā fragmentā minētais meklētājs bija Siyyid Yúsuf-i-Sidihí Işfahání, kurš tajā laikā dzīvoja Karbilá. Viņa jautājumi tika uzdoti Bahá'u'lláh ar starpnieka palīdzību, un šis vēstulraksts tika atklāts tajā pašā dienā.

Šajā darbā ir aplūkotas arī vairākas citas svarīgas tēmas: pagātnes praviešu noraidīšanas cēlonis; briesmas, ko rada Rakstu burtiska lasīšana; Bībeles zīmju un pareģojumu nozīme attiecībā uz jaunās Izpausmes atnākšanu; dievišķās atklāsmes nepārtrauktība; norādes par Bahá'u'lláh paša tuvojošos pasludināšanu; tādu simbolisku terminu nozīme kā „Tiesas diena“, „augšāmcelšanās“, „dievišķās klātbūtnes sasniegšana“ un „dzīve un nāve“; un garīgo meklējumu posmi: „meklējumu dārzs“, „mīlestības un sajūsmas pilsēta“, „dievišķās vienotības pilsēta“, „brīnumdārzs“, „absolūtas nebūtības pilsēta“, „nemirstības pilsēta“ un „pilsēta, kurai nav ne nosaukuma, ne apraksta“.

„Dievišķo noslēpumu dārgakmeņu“ publicēšana ir viens no projektiem, kas uzsākts, lai īstenotu 2001. gada aprīlī izsludināto Piecu gadu plāna mērķi „bagātināt Svēto Tekstu tulkojumus angļu valodā.“³ Šis sējums vēl vairāk padziļinās rietumu lasītāja izpratni par periodu, kas ir piepildīts ar potenciālu un ko Shoghi Effendi apraksta kā „Bahá'u'lláh kalpošanas ziedoņa gadus,“⁴ un palīdzēs Viņa atklāsmes pētniekiem gūt dziļāku ieskatu tā pakāpeniskajā uzplaukumā.

Dievišķo noslēpumu
dārgakmeņi

*Dievišķo noslēpumu būtība, ceļojot pa pacelšanās ceļiem,
paredzēta tiem, kas ilgojas tuvoties Dievam, visuvarētajam,
vienmēr piedodošajam, – lai svētīti taisnie, kuri lieliem malkiem
padzeras no šīm kristāldzidrajām straumēm!*

• • •

Viņš ir cildenais, visaugstais!

Ak tu, kas ej pa taisnīguma ceļu un redzi žēlastības seju! 1
Tava vēstule tika saņemta, tavš jautājums tika ievērots, un tika
sadzirdēti tavas dvēseles jaukie uzsvāri no tavas sirds dziļākajiem
kambariem. Pēc tam dievišķās gribas mākoņi pacēlās, lai pār tevi
lītu debesu gudrības lieti, kas tevi atbrīvotu no visa, ko tu iepriekš
esi ieguvis, kas tevi aizrautu prom no pretrunu valstībām uz
vienotības atpūtu un kas tevi aizvestu pie Viņa Likuma svētajām
straumēm. Varbūt no tām tu vari lieliem malkiem padzerties,
uzticēties tiem, remdēt savas slāpes, atsvaidzināt savu dvēseli un
tikt pieskaitīts tiem, kurus vada Dieva gaisma šajā dienā.

Kamēr šajā laikā esmu kā zemes suņu un plēsīgu zvēru 2
ieskauts katrā zemē, paliekot paslēpts Manas iekšējās būtnes
slepenajā mājvietā, kamēr Man ir aizliegts atklāt tos Dieva
zināšanu brīnumus, ko Viņš ir dāvājis Man, Viņa gudrības
dārgakmeņus un Viņa spēka zīmes, es tomēr vairoš nomākt to
cerības, kas ir tuvojušies lieliskajai svētvietai, centušies iekļūt
mūžības apriņķos un tiekušies lidot radības bezgalībā tad, kad
uzausa dievišķā pavēle. Tāpēc es stāstīšu tev dažas patiesības no
tām, ar kurām Dievs Mani ir pagodinājis, un tikai tādā mērā,
lai dvēseles spētu izturēt un prāti paciesties, lai ļaunie nesāktu
trokšņot un liekuļi nepaceltu savus karogus. Es lūdzu Dievu, lai
Viņš visžēlīgi palīdzētu Man šajā lietā, jo Viņš ir visudāsnaiss un
no tiem, kuri izrāda žēlastību, Viņš ir visžēlīgākais.

Tad zini, ka tavai augstībai ir jau no paša sākuma jāpārdomā 3
šie jautājumi savā sirdī: Kas pamudināja dažādas zemes tautas
un ciltis noraidīt apustuļus, kurus Dievs bija sūtījis pie viņiem
savā varenībā un spēkā un kurus Viņš bija uzmodinājis, lai tie
paaugstinātu Viņa Lietu, un kurus Viņš bija iecēlis par mūžības
gaismekļiem Viņa vienesmes kupolā? Kāda iemesla dēļ ļaudis
novērsās no viņiem, apstrīdēja viņus, sacēlās pret viņiem un
strīdējās ar viņiem? Uz kāda pamata viņi atteicās atzīt viņus par
apustuļiem un atzīt viņu autoritāti, nē, noliedza viņu patiesību
un ienīda viņus, pat slepkavojot vai padzenot tos?

- 4 Ak tu, kas esi spēris kāju zināšanu savvaļā un radis mājokli gudrības šķirstā! Tikai tad, kad tu būsi aptvēris noslēpumus, kas ietverti tajā, ko mēs pastāstīsim tev, tu vari cerēt sasniegt ticības un uzticības stāvokli Dieva Lietā un tajos, kuri ir Viņa Lietas Izpaušmes, Viņa pavēles rītausmas, Viņa atklāsmes Mantnīcas un Viņa zināšanu Glabātuves. Ja tev tas neizdotos, tu būtu to skaitā, kas nav centušies Dieva Lietas labā, nav ieelpojuši ticības smaržu no pārliecības ietērpa, nav mērojuši dievišķās vienotības augstumus un nav vēl atzinuši dievišķās vienotības stāvokļus, kas piemīt slavēšanas Iemiesojumiem un svētuma Būtībām.
- 5 Centies tad, ak, Mans brāli, saprast šo lietu, lai varētu noņemt plīvurus no tavas sirds un lai tu varētu tikt saukts par vienu no tiem, kurus Dievs ir pagodinājis ar tik caurstrāvētu redzējumu, ka viņi spēj redzēt Viņa valsts smalkākās patiesības, izdibināt Viņa valstības noslēpumus, uztvert Viņa pārpasaulīgās būtības pazīmes šajā mirstīgajā pasaulē un sasniegt tādu stāvokli, kur cilvēks neredz atšķirību starp Viņa radījumiem un neierauga nevienu aplamību tajā, kas radīts debesīs un virs zemes.¹
- 6 Tagad, kad runa ir nonākusi līdz šai cēlajai un neatrisināmajai tēmai un esam pieskārušies šim augstajam un netveramajam noslēpumam, zini, ka kristiešu un jūdu tautas nav aptvērušas Dieva vārdu nodomu un apsolījumus, ko Viņš tiem devis Viņa Grāmatā, un līdz ar to ir noliegušas Viņa Lietu, novērsušās no Viņa praviešiem un noraidījušas Viņa liecības. Ja viņi turpretim būtu koncentrējuši savu skatienu uz paša Dieva liecību, ja viņi būtu atteikušies sekot pa pēdām saviem nezinīgajiem un muļķīgajiem līderiem un garīdzniekiem, viņi, bez šaubām, būtu nonākuši pie vadības krātuves un tikumu glabātavas un lieliem malkiem padzērušies mūžīgās dzīves dzidro ūdeni Viszēlīgā pilsētā, Visugodinātā dārzā un Viņa paradīzes iekšējā īstenībā. Bet, tā kā viņi atteicās redzēt paši ar savām acīm, ar kurām Dievs bija viņus apveltījis, un sev vēlējās citas lietas, nevis tās, kuras Viņš savā žēlastībā priekš viņiem bija vēlējies, viņi nomaldījās tālu no tuvības miera, neveldzējās pie kopā sanākšanas dzīvajiem ūdeņiem un Viņa žēlastības avota un gulēja kā miruši paši savas patības liķautos.

Dieva varā un Viņa spēkā es tagad stāstīšu dažus fragmentus, kas atklāti vecajās Grāmatās, un pieminēšu dažas no zīmēm, kas vēstījušas par Dieva Izpausmju parādīšanos Viņa izredzētu, svētdarītu personu veidolā, lai tu varētu atpazīt šo nebeidzamo Rīta Zvaigzni un ieraudzīt šo Uguni, kas atblāzmojas Kokā, kas nav nedz no austrumiem, nedz no rietumiem.² Varbūt tavas acis tiks atvērtas, kad sasniegsi sava Kunga klātbūtni, un tava sirds pieņems svētības, kas slēpjas šajās apslēptajās mantrīcās. Tad pateicies Dievam, kas tevi ir izredzējis šai žēlastībai un kas tevi ir ietvēris starp tiem, kuri noteikti satiks savu Kungu.

Šis ir teksts no tā, kas senāk tika atklāts pirmajā evaņģēlijā, pēc Mateja vārdiem, attiecībā uz zīmēm, kurām ir jāvēstī par Tā atnākšanu, kas nāks pēc Viņa. Viņš saka: „Bet vai! grūtniecēm un zīdītājām tajās dienās!“³ līdz noslēpumainā Dūja, dziedot visas mūžības sirdī, un debesu Putns, vīterojot pār dievišķo Lotus koku, saka: „Bet tūlīt pēc šīm bēdu dienām saule aptumšosies un mēness nedos sava spožuma, zvaigznes kritīs no debesīm, un debesu spēki tiks satricināti. Tad Cilvēka Dēla zīme atspīdēs debesīs, un visas tautas vīrs zemes vaimanās un redzēs Cilvēka Dēlu nākam uz debess padebešiem ar lielu varenību un godību. Viņš izsūtīs savus eņģeļus ar varenu bazūnes skaņu ..”⁴

Otrajā evaņģēlijā, pēc Marka vārdiem, Svētā Dūja runā šādi: „Jo tik smagas dienas nav piedzīvotas no Dieva radītās pasaules sākuma līdz pat šim laikam un tādu arī vairs nebūs.”⁵ Un tā dzied vēlāk ar tām pašām melodijām kā iepriekš, bez jebkādam izmaiņām. Dievs patiesi ir liecinieks Manu vārdu patiesībai.

Un trešajā evaņģēlijā, pēc Lūkas vārdiem, ir ierakstīts: „Un zīmes būs uz saules un mēness, un zvaigznēm, un tautas uz zemes būs izmisumā un izbijušās, kālab jūra krāc un bango. .. debesu spēki tiks satricināti. Un tad viņi redzēs Cilvēka Dēlu padebesīs nākam varenībā un lielā godībā. Kad tas sāksies, tad izslejieties un paceliet savas galvas, jo jūsu atpestīšana tuvojas.”⁶

Un ceturtajā evaņģēlijā, pēc Jāņa vārdiem, ir ierakstīts: „Kad nāks Aizstāvis, ko es jums sūtīšu no Tēva, Patiesības Gars, kurš no Tēva iziet, – viņš liecinās par mani. Arī jūs lieciniet ..”⁷ Un

citviet Viņš saka: „Bet Aizstāvis, Svētais Gars, ko Tēvs sūtīs manā vārdā, mācīs jums visu un atgādinās jums visu, ko esmu jums runājis.“⁸ Un: „Bet tagad es aizeju pie tā, kas mani sūtījis, un neviens no jums nejaudā man: kurp tu ej? .. to jums esmu pateicis.“⁹ Un tomēr arī šo: „Taču es jums saku patiesību: jums ir labāk, ka es aizeju. Ja es neaizeju, Aizstāvis pie jums nenāks, bet, ja es aizeju, es viņu sūtīšu pie jums.“¹⁰ Un: „Bet, kad nāks viņš – Patiesības Gars, viņš vadīs jūs visā patiesībā; jo viņš nerunās no sevis, bet runās to, ko dzirdēs, un pasludinās jums visu, kas nāks.“¹¹

12 Tāds ir senatnē atklāto pantu teksts. Es esmu izlēmis runāt īsi Viņa dēļ, bez kura nav neviena cita Dieva, jo, ja Es atstāstītu visus vārdus, kas Dieva praviešiem ir sūtīti no Viņa dievišķās godības sfēras un Viņa neierobežotās varenības valstības, nepietiktu ar visām pasaules lappusēm un vēstuļrakstiem, lai izsmeltu Manu tēmu. Atsauces, kas ir līdzīgas tām, kas ir minētas, lai gan vēl cēlākas un cildenākas, ir sniegtas visās senajās Grāmatās un Svētajos Rakstos. Ja Mana vēlme būtu atcerēties visu, kas ir atklāts pagātnē, tad Es noteikti varētu to darīt, pateicoties tam, ko Dievs ir dāvājis Man no Viņa zināšanu un spēka brīnumiem. Tomēr Es esmu apmierinājies ar to, kas tika minēts, lai tu nenogurtu savā ceļojumā vai nejustu vēlmi atgriezties un lai tu nebūtu pārņemts ar skumjām un bēdām un pārvarētu izmisumu, nepatīkšanas un nogurumu.

13 Esi taisnīgs savā spriedumā un pārdomā šos jūsmīgos izteikumus. Tad jautā tiem, kas apgalvo, ka zina bez pierādījuma vai liecības no Dieva un kas paliek nevēriģi pret šīm dienām, kad zināšanu un gudrības Zvaigzne uzausa pie Dievišķības apvāršņa, sniedzot katram viņa daļu un piešķirot visiem viņu pakāpi un mērauklu, lai viņi varētu izteikties par šīm norādēm. Patiesi, viņu jēga ir sajaukusi cilvēku prātus, un to, ko viņi slēpj no Dieva pilnīgajām gudrībām un apslēptajām zināšanām, pat vissvētākās dvēseles ir bijušas bezspēcīgas atklāt.

14 Ja viņi saka: „Šie vārdi patiešām ir no Dieva, un tiem nav cita skaidrojuma kā vien to redzamā nozīme,“ tad kādus iebildumus

tie var celt pret tiem Grāmatas cilvēkiem, kuri ir neticīgi? Jo, kad pēdējie redzēja iepriekš minētos pantus savos Rakstos un dzirdēja viņu garīdznieku burtiskos skaidrojumus, viņi atteicās atzīt Dievu Viņa vienotības Izpausmēs, Viņa vienesmes Paudējos un Viņa svētuma Iemiesojumos, neticēja viņiem un nepakļāvās viņu varai. Iemesls bija tas, ka viņi neredzēja sauli satumstot vai debesu zvaigznes nokrītot uz zemes, vai kā eņģeļi uzskatāmi nolaidās uz zemes, un tāpēc viņi strīdējās ar Dieva praviešiem un vēstnešiem. Nē, jo viņi atrada tos pretrunā ar savu ticību un pārliecību, tie vērsa pret viņiem tādas apsūdzības par krāpšanu, muļķību, dīvainību un neticību, ka Man ir kauns to pārstāstīt. Atsaucies uz Korānu, lai tu varētu atrast to visu pieminētu un būt no tiem, kuri saprot tā nozīmi. Līdz pat šai dienai šie cilvēki gaida, kad parādīsies tas, ko viņi mācījušies un atzinuši no savu mācīto vīru un garīdznieku teiktā. Tāpēc viņi saka: „Kad parādīsies šīs zīmes, lai mēs noticētu.“ Bet, ja tā notiktu, kā tu varētu atspēkot viņu argumentus, atzīt par nederīgiem viņu pierādījumus un izaicināt viņus attiecībā uz viņu ticību un to, kā viņi saprot savas Grāmatas un viņu vadītāju teiktos vārdus?

Un ja viņi atbildētu: „Grāmatas, kas ir šīs tautas rokās, kuras viņi sauc par Evaņģēliju un piedēvē Jēzum, Marijas Dēlam, nav atklājis Dievs un tās neizriet no Viņa paša Izpausmēm,“ tad tas nozīmētu, ka tiktu pārtraukta Viņa, kas ir visas žēlastības Avots, pārpilnā žēlastība. Ja tā, tad Dieva liecība Viņa kalpiem būtu palikusi nepabeigta un Viņa labvēlība būtu izrādījusies nepilnīga. Viņa līdzcietība nebūtu krāšņi mirdzējusi, kā arī Viņa žēlastība nebūtu pārsegusi visu. Jo, ja Jēzus debesbraukšanas brīdī Viņa Grāmata tāpat būtu pacēlusies debesīs, tad kā gan augšāmcelšanās dienā Dievs varētu nosodīt un tiesāt tautu, kā to ir rakstījuši ticības imāmi un apliecinājuši tās izcilie garīdznieki?

Tad apdomā savā sirdī: Ja lietas ir tādas, kādām tagad esi liecinieks un kā arī Mēs esam liecinieki, kur gan tu vari aizbēgt un pie kā tu vari patverties? Uz kuru tu vērsīsi savu skatienu? Kādā zemē tu dzīvosi un kādu amatu tu ieņemsi? Pa kuru ceļu tu iesi un kurā stundā tu atpūtīsies? Par ko tu kļūsi pašs beigās?

Kur tu piestiprināsi savas ticības auklu un savas paklausības saiti? Pie Viņa, kurš atklāj sevi savā vienesmē un kurš pats par sevi liecina par savu vienotību! Ja tavā sirdī iedegtos Dieva mīlestības degošā zīme, tu nemeklētu ne mieru un nosvērtību, ne smieklus un atpūtu, bet gan steigtos sasniegt dievišķā tuvuma, svētuma un skaistuma augstākās virsotnes. Tu vaimanātu kā dvēsele zaudējumā un raudātu kā sirds, kas piepildīta ar ilgām. Tu arī neremontētu savu māju un dzīvesvietu, ja vien Dievs neatklātu tavā priekšā Viņa Lietu.

17 Ak tu, kas esi pacēlies vadības ķēniņvalstī un uzkāpis tikumības valstībā! Ja tu vēlies aptvert šīs debesu norādes, pieredzēt dievišķo zināšanu noslēpumus un iepazīties ar Viņa visaptverošo Vārdu, tad tavai augstībai ir jāpaaugstinās par šiem un citiem jautājumiem, kas attiecas uz tavu izcelsmi un augstāko mērķi starp tiem, kurus Dievs ir padarījis par Viņa zināšanu Strautu, Viņa gudrības Debesīm un Viņa noslēpumu Šķirstu. Jo, ja nebūtu šo mirdzošo Gaismu, kas spīd virs Viņa būtības apvāršņa, cilvēki neatšķirtu savu kreiso roku no savas labās rokas, un cik daudz mazāk viņi varētu mērot savas iekšējās pasaules augstumus vai izzināt savus smalkos dziļumus! Tāpēc mēs lūdzam Dievu, lai Viņš mūs iegremdē šajās bangojošajās jūrās, dāvā mums šīs dzīvību nesošās vēsmas un ļauj mums dzīvot šajos dievišķajos un augstajos apvidos. Varbūt mēs varam noģērbt no sevis visu, ko mēs esam paņēmuši cits no cita un atbrīvoties no šādām aizņemtām drēbēm, ko mēs esam nozaguši no saviem līdzcilvēkiem, lai Viņš varētu mūs tā vietā apģērbt ar Viņa žēlsirdības drānām un Viņa vadības tērpu un uzņemt mūs zināšanu pilsētā.

18 Ikviens, kas ienāks šajā pilsētā, sapratīs jebkuru zinātni, pirms sāks iedziļināties tās noslēpumos, un no tās koku lapām iegūs zināšanas un gudrību, kas ieskauj šādas dievišķās varas noslēpumus, kuri glabājas visa radītā mantnīcās. Lai slavēts ir Dievs, tā Radītājs un Veidotājs, kurš ir pāri visam, ko Viņš ir radījis un iekārtojis! Pie Dieva, neierobežotā aizsarga, pašpietiekamā, visuvarēnā! Ja Es tavām acīm atklātu šīs pilsētas

vārtus, kas veidoti ar spēka un varenības labo roku, tu ieraudzītu to, ko neviens pirms tevis nekad nav ieraudzījis, un būtu liecinieks tam, ko neviena cita dvēsele nekad nav pieredzējusi. Tu aptvertu pašas neskaidrākās zīmes un nesaprotamākās norādes un pašā beigu punktā pavisam skaidri saprastu visa sākuma noslēpumus. Visas lietas tev tiktu atvieglotas, un uguns pārtaptu gaismā, zināšanās un svētībās, un tu uzturētos drošībā, svētajā galmā.

Tomēr, atkāpjoties no Viņa gudrības noslēpumu būtības, ko Mēs tev esam devuši zem šo svētīgo un dvēseli aizkustinošo vārdu plīvura, tu nespētu iegūt pat ne pilīti no dievišķo zināšanu okeāniem vai no dievišķā spēka kristāldzidrajām straumēm un tu būtu ierakstīts Grāmatu mātē ar vienesmes Spalvu un ar Dieva pirkstu starp nezinātājiem. Tāpat tu nespētu saprast nevienu Grāmatas vārdu un nevienu Dieva Saimes¹² izteikumu, kas attiecas uz sākuma un beigu noslēpumiem.

Ak tu, kuru Mēs ārēji nekad neesam satikuši, bet kuru Mēs iekšēji lolojam Mūsu sirdī! Esi godīgs savos spriedumos un stājies Tā priekšā, kas tevi redz un pazīst, pat ja tu Viņu neredzi un nepazīsti: Vai var atrast kādu dvēseli, kas izskaidrotu šos vārdus ar tik pārliecinošiem argumentiem, skaidrām liecībām un nekļūdīgiem mājieniem, ka nomierinātu meklētāja sirdi un atvieglotu klausītāja dvēseli? Nē, pie Viņa, kura rokā ir Mana dvēsele! Un nevienam nav dots padzerties ne rāsas lāsi no tās, ja vien viņš neieiet šajā pilsētā, kuras pamati balstās uz sārtajiem rubīna kalniem, kuras sienas ir izcirstas no dievišķās vienotības hrizolīta, kuras vārti ir veidoti no nemirstības dimantiem un kur zeme smaržo pēc dievišķās bagātības.

Piešķirot tev zem neskaitāmiem plīvuriem apslēptus dažus slepenus noslēpumus, Mēs tagad atgriezāties pie Mūsu skaidrojuma attiecībā uz vecajām Grāmatām, lai varbūt tava kāja nepaslīdētu un tu varētu ar pilnu pārliecību saņemt daļu, ko Mēs piešķirsim tev no dzīves bangojošajiem okeāniem Dieva titulu un simbolu pasaulē.

- 22 Visās Evaņģēlija grāmatās ir ierakstīts, ka Viņš, kas ir Gars,¹³ runāja ar Viņa mācekļiem, lietojot tīras gaismas vārdus, sacīdams: „Debess un zeme zudīs, bet mani vārdi nezudīs.“¹⁴ Kā ir skaidrs un acīmredzams tavai augstībai, šie vārdi ārēji nozīmē, ka Evaņģēlija grāmatas paliks cilvēku rokās līdz pasaules galam, ka viņu likumi netiks atcelti, ka viņu liecība netiks anulēta un ka viss, kas ir ticis prasīts, noteikts vai pavēlēts, tur saglabāsies mūžīgi.
- 23 Ak, Mans brāli! Svētī savu sirdi, izgaismo savu dvēseli un asini savu redzi, lai tu varētu uztvert debesu Putnu saldus toņus un svēto Dūju melodijas, kas vītero mūžības valstībā, un varbūt saprast šo izteikumu iekšējo nozīmi un tajos apslēptos noslēpumus. Jo citādi, ja tu šos vārdus skaidrotu pēc to ārējās nozīmes, tu nekad nevarētu pierādīt Tā Lietas patiesību, kurš nācis pēc Jēzus, nedz apklusināt pretiniekus, nedz gūt virsroku pār neticīgajiem, kas sacēlušies. Jo kristiešu garīdznieki izmanto šo pantu, lai pierādītu, ka Evaņģēlijs nekad netiks atcelts un ka, pat ja piepildītos visas zīmes, kas ierakstītas viņu grāmatās, un ja parādītos Apsolītais, Viņam nebūtu citas iespējas, kā vien valdīt pār cilvēkiem saskaņā ar Evaņģēlija priekšrakstiem. Viņi apgalvo, ka, ja Viņš parādītu visas zīmes, kas norādītas Grāmatās, bet sludinātu vēl kaut ko citu, izņemot to, ko bija sludinājis Jēzus, viņi nedz atzītu, nedz sekotu Viņam, jo tik skaidra un pašsaprotama ir šī lieta viņu skatījumā.
- 24 Tu tiešām vari dzirdēt, ka mūsdienās mācītie un dumjie tautas vidū izsaka vienus un tos pašus iebildumus, sacīdami: „Saule nav uzlēkusi no Rietumiem, nedz Saucējs ir saucis starp zemi un debesīm. Ūdens nav appludinājis dažas zemes; Dajjāl¹⁵ nav parādījis; Sufyání¹⁶ nav cēlies; nedz Templis ir redzēts saules gaismā.“ Es dzirdēju, pats ar savām ausīm, ko viens no viņu garīdzniekiem sludina: „Ja visas šīs zīmes piepildīsies un ilgi gaidītais Qá'im parādīsies, un ja Viņš pavēlēs, attiecībā pat uz mūsu otršķirīgajiem likumiem, pārsniedzot to, kas ir atklāts Korānā, mēs noteikti apsūdzēsim Viņu krāpšanā, nonāvēsim

Viņu un atteiksimies uz visiem laikiem atzīt Viņu,“ un citus tādus paziņojumus ko šie noliedzēji izsaka. Un tas viss tad, kad būs ievadīta augšāmcelšanās diena un atskanējusi bazūne, un visi zemes un debesu pavalstnieki būs sapulcējušies, un Svāri būs tikuši noteikti, un Tilts būs ticis uzcelts, un Pantī būs tikuši nosūtīti, un Saule būs spīdējusi, un zvaigznes būs nodzēstas, un dvēseles būs augšāmceltas dzīvei, un būs tikusi pūsta Gara elpa, un eņģeļi būs salikti rindās, un paradīze būs pietuvināta, un ellei būs likts liesmot! Visas šīs lietas ir notikušas, un tomēr līdz šai dienai neviens no šiem cilvēkiem tās nav atpazinis! Viņi visi guļ kā miruši savos liķautos, izņemot tos, kas ir ticējuši un griezušies pie Dieva, kas priecājas šajā dienā Viņa debesu paradīzē un kas iet pa Viņa labpatikas ceļu.

Kā jau būdami aizplīvuroti paši sevī, šis ļaužu kopums nav spējis uztvert svētuma saldus uzsvarus, ieelpot žēlastības smaržu vai meklēt Dieva dotos norādījumus no tiem, kuri ir Svēto Rakstu glabātāji. Viņš pasludina, un Viņa vārds, patiesi, ir patiesība: „... vaicājiet tiem, kam dots Atgādinājums, ja paši nezināt!“¹⁷ Bet drīzāk viņi ir novērsuši no tiem un tā vietā sekojuši Sámirí,¹⁸ kas nāk no pašu tukšām iedomām. Tādējādi viņi ir nomaldījušies tālu no sava Kunga žēlastības un nav spējuši sasniegt Viņa daili Viņa klātbūtnes dienā. Jo Viņš nenāca ātrāk pie viņiem ar zīmi un liecību no Dieva kā pie tiem cilvēki, kas bija nepacietīgi gaidījuši Viņa atklāsmes dienu, kas bija saukuši pēc Viņa dienas laikā un nakts periodā, kas bija lūgušies Viņam, lai savāc tos kopā Viņa klātbūtnē un dara tā, ka tie varētu nolikt savas dzīves Viņa ceļā, būt taisni vadīti ar Viņa norādēm un apgaismoti ar Viņa gaismu, – šie paši cilvēki nosodīja un zākāja Viņu un nodarīja Viņam tādas nežēlības, kas pārsniedz gan Manu spēju izteikt un tavu spēju sadzirdēt. Pat Mana spalva kliedz šajā brīdī, un tinte raud un vaimanā. Dieva dēļ! Ja tu klausītos ar savu iekšējo ausi, tu patiešām dzirdētu debesu pavalstnieku vaimanas; un ja tu noņemtu plīvuru no savām acīm, tu redzētu, kā debesu kalpones ir satriektas un svētās dvēseles ir nomāktas, sit pa savām sejām un nokrīt pīšļos.

- 26 Ak vai, ak vai! par tiem, kas darīja pāri Viņam, kurš bija paša Dieva Izpaušme, un par tiem, kuru dēļ Viņam un Viņa mīļotajiem vajadzēja ciest! Tauta nodarīja viņiem to, ko neviena dvēsele nekad nav nodarījusi otram, un to, ko neviens neticīgais nav darījis pret ticīgo vai kā cietis no viņa rokas. Ak vai, ak vai! Šī nemirstīgā Būtne sēdēja uz tumšiem pišļiem, Svētais Gars vaimanāja godības miera telpās, augstās Valstības troņa pilāri sabruka, pasaules prieks tika nomainīts pret bēdām sārtaajā zemē, un zeltainajā ķēniņvalstī tika apklusināta Lakstīgalas balss. Bēdas viņiem par to, ko viņu rokas ir darījušas, un par to, ko viņi ir nodarījuši!
- 27 Paklausies, ko par viņiem dziedāja debesu Putns visjaukākajos un visbrīnumainākajos toņos un visizcilākajās un visaugstākajās melodijās, – šie vārdi pildīs viņus ar nožēlu no šī brīža līdz „tai Dienai, kad ļaudis stās pasaulu Kunga priekšā“: „... agrāk tie izlūdzās uzvaru pār noliedzējiem! – kad nāk nu Tas, ko tie jau pazinuši, tie To noliedz. Dieva lāsts lai pār noliedzējiem!“¹⁹ Tāds patiešām ir viņu stāvoklis un viņu sasniegumi viņu veltīgajā un tukšajā dzīvē. Drīz tos iemetīs bēdu ugunī un neatradīsies neviens, kas tiem līdzētu vai tos glābtu.
- 28 Lai tevi neaizplīvuro tas, kas ir atklāts Korānā, vai tas, ko esi iemācījies no šo nevainojamo Saūļu un majestātiskuma Mēnešu²⁰ darbiem, kas attiecas uz fanātiķu izkropļotiem Tekstiem vai samaitāto sagrozījumiem. Šie paziņojumi attiecas vienīgi uz konkrētiem un skaidri norādītiem fragmentiem. Neskatoties uz Manu vājumu un nabadzību, Es noteikti būšu spējīgs, ja to vēlēšos, izskaidrot šos fragmentus tavai augstībai. Bet tas mūs novirzītu no mūsu mērķa, un mēs nomaldītos no plānotā ceļa. Tas liktu mums iegrimt ierobežotos pieņēmumos un novērstu mūsu uzmanību no tā, kas ir iemīļots Visuslavētā galmā.
- 29 Ak tu, kas esi minēts šajā atritinātajā vīstoklī un kas, tagad valdošās drūmās tumsas vidū, esi apgaismots no dievišķās atklāsmes svētā kalna krāšņuma Sīnajā! Attīri savu sirdi no katra zaimojoša čuksta un ļauna pieņēmuma, ko tu esi dzirdējis pagātnē, lai tu varētu ieelpot mūžības saldās smaržas, kas nāk

no uzticības Jāzepa, lai tev atļautu ieiet debesu Ēģiptē un lai tu uztvertu apgaismības smaržas no šī lieliskā un spožā vēstuļraksta, kurā Spalva ir ierakstījusi senos noslēpumus par Viņa Kunga vārdiem *Cildenais*, *Visaugstais*. Varbūt tu vari būt ierakstīts svētajās Plāksnēs starp tiem, kas ir droši un pārliecināti.

Ak tu, kas stāvi Mana troņa priekšā un tomēr neapzinies to! Zini, ka ikvienam, kas tiecas sasniegt dievišķo noslēpumu virsotnes, jācenšas izmantot visu savu spēku un spējas savas ticības vārdā, lai viņam tiktu skaidri atklāts vadības ceļš. Un, ja viņš sastopas ar Tō, kurš pasludina savas tiesības uz Dieva Lietu un kurš nes Viņa Kunga liecību, kādu cilvēks nespētu radīt, tad tam ir jāseko Viņam visā, ko Viņam labpatikas pasludināt, pavēlēt un lemt, pat ja Viņš pasludinātu jūru par zemi vai nosauktu zemi par debesīm vai pasludinātu, ka pirmais atrodas virs pēdējā vai zem tā, vai noteiktu jebkādas pārmaiņas vai pārveides, jo Viņš, patiesi, apzinās debesu noslēpumus, neredzētus smalkumus un Dieva rīkojumus. 30

Ja katras tautas ļaudis ievērotu to, kas ticis pieminēts, tad šis jautājums viņiem būtu vienkāršs un šādi vārdi un pieņēmumi neatturētu viņus no Dieva vārdu un īpašību okeāna. Un, ja ļaudis būtu zinājuši šo patiesību, viņi nebūtu nolieguši Dieva labvēlības izpausmes, nedz arī būtu sacēlušies pret Viņa praviešiem, ar tiem sastrīdējušies un tos noraidījuši. Līdzīgas rindas ir atrodamas arī Korānā, ja šo jautājumu rūpīgi izpētītu. 31

Turklāt zini, ka tieši caur šādiem vārdiem Dievs pārbauda savus kalpus un atsijā tos, nošķirot ticīgo no neticīgā, pārpasaulīgo no pasaulīgā, dievbijīgo no netiklā, labo darbu darītāju no netaisnīgā un tā tālāk. Tā ir pasludinājusi svētā Dūja: „Vai ļaudis iedomājušies, ka gana tik pateikt: mēs ticam! –, un tie netaps vairs pārbaudīti?”⁴²¹ 32

Tā pienākas tam, kurš ir ceļinieks Dieva ceļos un klejotājs Viņa takās, ka viņš atsakās no visa, kas ir debesīs un virs zemes. Viņam ir jāatsakās no visa, izņemot Dievu, lai žēlastības vārti tiktu atslēgti vaļā viņa vaiga priekšā un lai pār viņu pūstu likteņa vēsmas. Un kad viņš būs ierakstījis savā dvēselē to, ko 33

Mēs viņam esam dāvājuši no iekšējās jēgas un skaidrojumu svarīgākajām lietām, tad viņš sapratīs visu šo norādījumu noslēpumus, un Dievs dāvās viņa sirdij dievišķu rāmumu un liks viņam būt vienam no tiem, kas ir mierā ar sevi. Tādā pašā veidā tu sapratīsi visu to neviennozīmīgo pantu nozīmi, kas ir sūtīti attiecībā uz jautājumu, ko tu uzdevi šim Kalpam, kas uzturas pagrimuma mājoklī, kas staigā pa zemi kā trimdnieks bez neviena, kas draudzētos, mierinātu, palīdzētu vai sniegtu roku Viņam, kas ir licis visu savu uzticību uz Dievu un kas vienmēr sludina: „... paties, mēs piederam Dievam, un paties, pie viņa mēs atgriezīties!”²²

- 34 Zini, ka fragmenti, kurus mēs esam nosaukuši par „neviennozīmīgiem“, parādās kā tādi tikai to acīs, kuriem nav izdevies pacelties augstāk par vadības horizontu un sasniegt zināšanu augstumus žēlastības mierā. Jo, pretējā gadījumā, tiem, kas ir atpazinuši dievišķās atklāsmes Glabātuves un caur Viņa iedvesmu redzējuši dievišķās varas noslēpumus, visi Dieva vārdi ir ticami un visas Viņa norādes ir skaidras. Tādi cilvēki uztver iekšējos noslēpumus, kas ietērpti vārdu tērpā, tikpat skaidri, kā tu uztver saules karstumu vai ūdens mitrumu, nē, pat vēl skaidrāk. Neizmērojami augstu Dievs stāv pāri tam, kā mēs slavīnām Viņa mīļotos, un pāri tam, kā tie slavina Viņu!
- 35 Tagad, kad Mēs esam nonākuši pie šīs visizcilākās tēmas un sasnieguši tik cēlus augstumus, pateicoties tam, kas ir plūdis no šīs Spalvas ar nesalīdzināmu cildenā, augstā Dieva labvēlību, Mūsu vēlme ir atklāt tev dažas stadijas ceļinieka ceļā pie sava Radītāja. Varbūt tev atklāsies viss, ko tava augstība ir vēlējusies, lai šis pierādījums būtu pilnīgs un šī svētība būtu bagātīga.
- 36 Zini kādu patiesību, ka meklētājam, sākot savus Dieva meklējumus, ir jāieiet meklējumu dārzā. Šajā ceļojumā ceļiniekam pienākas atraisīties no visa, izņemot Dievu, un aizvērt savas acis uz visu, kas ir debesīs un uz zemes. Viņa sirdī nedrīkst uzkavēties nedz naidis, nedz mīlestība pret nevienu dvēseli tādā mērā, ka tas varētu aizkavēt viņu sasniegt debesu Vēlības mājvietu. Viņam ir jāsvētī sava dvēsele pret godības plīvuriem un jāatturas no

lielīšanās ar tādām pasaulīgām niecībām, ārējām zināšanām vai citām dāvanām, ko Dievs varētu būt viņam dāvājis. Viņam, pieliekot visas savas spējas un piepūli, ir jāmeklē patiesība, lai Dievs varētu vadīt viņu pa Viņa labvēlības ceļiem un Viņa žēlastības takām. Jo Viņš, patiesi, ir labākais palīgs Viņa kalpiem. Viņš saka, un Viņš patiesi runā patiesību: „Bet tos, kuri nopūlas Mums, Mēs vedīsim pa Saviem ceļiem, un paties – Dievs ir ar tiem, kas labu dara.”²³ Un turklāt: „Bijājiet Dievu, un Dievs jums pamācīs.”²⁴

Šajā ceļojumā meklētājs kļūst par liecinieku neskaitāmām pārmaiņām un pārvērtībām, saplūšanai un atšķirībām. Viņš redz Dievišķības brīnumus radīšanas noslēpumos un atklāj Viņa Kunga vadības ceļus un takas. Tāds ir stāvoklis, ko sasniedz tie, kas meklē Dievu, un tādi ir augstumi, ko sasniedz tie, kas steidzas pie Viņa.

Kad reiz meklētājs būs uzkāpis šajā stāvoklī, viņš ieies mīlestības un sajūsmas pilsētā, un tad pūtīs mīlestības vēji un virmos gara vēsmas. Šajā stadijā meklētājs ir tik pārņemts ar ilgošanās ekstāzēm un ilgu smaržām, ka viņš neatšķir savu kreiso no savas labās puses, nedz arī redz atšķirību starp zemi un jūru vai arī tuksnesi un kalnu. Ik mirkli viņš deg ilgu uguni un viņu pārņem šķīstīšanās no šīs pasaules. Viņš traucas cauri mīlestības Pārānai un šķērso sajūsmas Horebu. Te viņš smejas, un te viņš gauži raud; te viņš atpūšas mierā, un te atkal viņš dreb bailēs. Nekas nespēj viņu satraukt, nedz arī novērst no viņa mērķa, un neviens likums viņu neierobežo. Viņš ir gatavs paklausīt tam, ko Dievam labpatiktos noteikt attiecībā uz viņa sākumu un viņa galu. Ar katru elpas vilcienu viņš noliek savu dzīvi un pienes par ziedojumu savu dvēseli. Viņš atsedz savas krūtis, lai nodotu tās ienaidnieka šautrām, un paceļ savu galvu, lai sveiktu likteņa zobenu; nē, drīzāk viņš noskūpstā sava topošā slepkavas roku un atdod sevi visu. Viņš atdod savu garu, dvēseli un ķermeni sava Kunga ceļā, un tomēr viņš to dara ar sava Mīlotā atļauju, bet ne savu kaprīžu un iegribu dēļ. Tu atradīsi viņu atdzisušu ugunī un sausu jūrā, mājojam ikvienā zemē un dodamies pa ikvienu ceļu.

Katrs, kas pieskarsies viņam šajā stāvoklī, sajūtīs viņa mīlestības karstumu. Viņš staigā pa atteikšanās augstumiem un šķērso atsacīšanās ieleju. Viņa acis vienmēr sagaida, ka tās pieredzētu Dieva žēlastības brīnumus, un vēlas saskatīt Viņa krāšņo skaistumu. Patiešām svētīgi ir tie, kas sasnieguši šādu stāvokli, jo šis ir dedzīgu mīlētāju un aizgrābtu dvēseļu stāvoklis.

39 Un, kad šis ceļojuma posms ir pabeigts un ceļinieks ir aizlidojis tālāk par šo cēlo stāvokli, viņš ieiet dievišķās vienotības pilsētā, vienesmes dārzā un atteikšanās pagalmā. Šajā līmenī meklētājs aizmet projām visas zīmes, pieņēmumus, plīvurus un vārdus un redz visu ar aci, ko apgaismo mirdzošās gaismas, ko pats Dievs ir izlējis pār viņu. Savā ceļojumā viņš redz, kā visas atšķirības atgriežas pie viena vārda un visi pieņēmumi kulminē vienā punktā. Šim lieciniekam ir viņš, kas kuģoja ar uguns šķirstu un sekoja tālā ceļā uz godības virsotni nemirstības valstībā: „Zināšanas ir viens punkts, ko ir vairojuši dumjie.“²⁵ Šis ir stāvoklis, uz ko atsaucas pēc tradīcijas: „Es esmu Viņš, Viņš pats, un Viņš ir Es, Es pats, izņemot to, ka Es esmu, kas Es esmu, un Viņš ir, kas Viņš ir.“²⁶

40 Šajā stāvoklī, ja Viņš, kurš ir Beigu Iemiesojums, teiktu: „Patiesi, Es esmu Sākuma Punkts,“ tad Viņš patiešām runātu patiesību. Un ja Viņš sacītu: „Es esmu cits, nevis Viņš,“ tas būtu vienlīdz patiesi. Tāpat, ja Viņš pasludinātu: „Patiesi, Es esmu debesu un zemes Kungs,“ vai „ķēniņu Ķēniņš,“ vai „augšējās valstības Kungs,“ vai Muḥammad, vai ‘Alí, vai kāds no viņu pēcnācējiem, vai kas cits, tad Viņš patiešām sludinātu Dieva patiesību. Viņš, patiesi, valda pār visu radīto un stāv augstāk par visu, izņemot Viņu. Vai tu neesi dzirdējis, kas iepriekš ir teikts: „Muḥammad ir mūsu pirmais, Muḥammad – mūsu pēdējais, Muḥammad – mūsu visi“? Un citviet: „Viņi visi nāk no vienas Gaismas“?

41 Šajā stāvoklī tiek noskaidrota patiesība par Dieva vienotību un Viņa svētuma zīmēm. Tu redzēsi viņus visus paceļamies pāri Dieva spēka krūtīm un tiekam apskautus Viņa žēlastības rokās; tāpat nevarēs atšķirt Viņa krūtis no Viņa rokām. Runāt par

pārmaiņām vai pārveidošanu šajā līmenī būtu tīra zaimošana un pilnīgs dievbijības trūkums, jo šis ir stāvoklis, kur spīd dievišķās vienotības gaisma un tiek izteikta patiesība par Viņa vienesmi, un nebeidzamā rīta krāšņums atspoguļojas cēlos un uzticīgos spoguļos. Dieva dēļ! Ja Es pilnā mērā atklātu to, ko Viņš ir noteicis šim stāvoklim, tad cilvēku dvēseles atkāptos no savām miesām, visu lietu iekšējā būtība būtu satricināta savos pamatos, tie, kuri dzīvo radības pasaulē, būtu apstulbināti un tie, kas pārvietoja mājieni zemēs, izzustu pilnīgā nebūtībā.

Vai tu neesi dzirdējis: „Ko Dievs radījis, to nebūs pārgrozīt“²⁷ 42
Vai tu neesi lasījis: „Dieva paradumā tu nerastu pārvērtību“²⁸
Vai neesi bijis liecinieks šai patiesībai: „it nekamī, ko radījis Līdzcietīgais, tu neieraudzīsi aplamību“²⁹ Jā, pie Mana Kunga! Tie, kas dzīvo šajā Okeānā, tie, kas kuģo šajā Šķirstā, nepiedzīvo nekādas izmaiņas Dieva radībā un neredz nekādas atšķirības uz Viņa zemeslodes. Un, ja Dieva radība netiecas uz pārmaiņām un pārveidēm, tad kā gan viņi, kas ir Viņa paša Būtnes Izpausmes, varētu tās sajust? Neizmērojami cēls ir Dievs pāri visam, ko mēs varam uztvert no Viņa Lietas Atklājējiem, un Viņa godība sniedzas pāri visam, ko tie var par Viņu minēt!

Dievs dižais! Šī jūra spožas pērles glabā; 43
Nu vēja sacelts vilnis met tās krastā.
Laiks tajā iegrimt, met nu tērpu nost!
Ko tas, ko proti, nu vairs tev var dot?

Ja tu būtu no šīs pilsētas iedzīvotājiem dievišķās vienotības okeānā, tad tu visus Dieva praviešus un vēstnešus uzlūkotu kā vienu dvēseli un vienu ķermeni, kā vienu gaismu un vienu garu, tā, ka pirmais no viņiem būtu pēdējais un pēdējais būtu pirmais. Jo viņi visi ir cēlušies, lai sludinātu Viņa Lietu, un viņi ir iedibinājuši dievišķās gudrības likumus. Viņi, visi kopā un katrs atsevišķi, ir Viņa paša Izpausmes, Viņa spēka Glabātaves, Viņa atklāsmes Mantnīcas, Viņa krāšņuma Ausmas Vietas un Viņa gaismas Rīta Zvaigznes. Caur viņiem izpaužas svētuma zīmes visu lietu izpausmēs un vienesmes aplicinājumi visu radību būtībā. Caur viņiem tiek atklāti godināšanas avoti 44

debesu izpausmēs un slavēšanas paudēji mūžīgās būtības lietās. No viņiem ir nākusi visa radība, un pie viņiem atgriezīsies viss, kas ir pieminēts. Un, tā kā savās visdziļākajās Būtnēs viņi ir tie paši Spīdekļi un tie paši sevis Noslēpumi, tev vajadzētu uzlūkot viņu ārējās parādības vienā gaismā, lai tu varētu atpazīt viņus visus kā vienu Būtni, nē, redzēt tos savienotus viņu vārdos, runā un izteikumos.

45 Ja tu šajā stāvoklī uzskatītu, ka pēdējais no viņiem ir pirmais vai arī pretēji, tu patiešām runātu patiesību, kā to ir noteicis Dievs, kas ir dievišķības avots un valdīšanas cēlonis: „Saki: piesauciet Dievu vai piesauciet Līdzcietīgo, Tam pieder Visjaukākie vārdi!“³⁰ Jo viņi visi ir Dieva vārda Izpausmes, Viņa īpašību Ausmas Vietas, Viņa spēka Glabātuves un Viņa neierobežotās varas fokusa Punkti, kamēr Dievs – lai Viņa spēks un godība paaugstināti – savā būtībā ir svētīts pāri jebkādiem vārdiem un cēlāks par cēlākajām īpašībām. Tāpat apsver arī dievišķās visvarenības liecības gan Viņu dvēselēs, gan Viņu cilvēciskajos tempļos, lai tava sirds varētu būt droša un lai tu varētu būt no tiem, kas steidzas cauri Viņa tuvības mājokļiem.

46 Es vēlreiz atkārtosu šeit Manu tēmu, lai tas varētu tev palīdzēt atpazīt tavu Radītāju. Zini, ka Dievs – lai Viņš ir paaugstināts un godināts – nekādā gadījumā neizpauž savu visdziļāko būtību un īstenību. Kopš neatminamiem laikiem Viņš ir aizplīvurots Viņa būtības mūžībā un apslēpts Viņa paša Būtnes bezgalībā. Un, kad Viņš bija nolēmis izpaust savu skaistumu vārdu valstībā un atklāt savu godību īpašību pasaulē, Viņš izveda savus praviešus no neredzamā limeņa uz redzamo, lai Viņa vārds „Izpaustais“ atšķirtos no „Apslēptais“ un lai Viņa vārds „Pēdējais“ atšķirtos no „Pirmais“, un lai piepildītos vārdi: „Viņš – Pirmais un Pēdējais, Klajais un Slēptais, Viņš zina visu.“³¹ Tā Viņš ir atklājis šos visizcilākos nosaukumus un cēlākos vārdus kā Viņa paša Izpausmes un Viņa būtnes spoguļus.

47 Tāpēc ir noteikts, ka visi vārdi un īpašības atgriežas pie šiem cildenajiem un svētītajiem Spīdekļiem. Patiešām, visi vārdi ir atrodami viņu vārdos, un visas īpašības ir redzamas viņu

īpašībās. Skatoties šajā gaismā, ja tu censtos viņus saukt visos Dieva vārdos, tas būtu pareizi, jo visi šie vārdi ir viens un tas pats, kā pati viņu Būtne. Tad saproti šo vārdu nolūku un sargi tos savas sirds mājoklī, lai tu varētu atpazīt savu meklējumu sekas un pildīt tās, kā to Dievs tev ir vēlējis, un tādējādi tikt pieskaitīts tiem, kas ir sasnieguši Viņa mērķi.

Viss, ko tu esi dzirdējis par Muḥammad, Ḥasan dēlu³² – 48
lai Viņa dēļ tiek ziedoklīm pienestas visu to dvēseles, kas ir iegremdētas gara okeānos –, ir paties bez jebkādam šaubām, un mēs visi esam Viņam uzticīgi. Bet ticības imāmi ir noteikuši, ka Viņa mājoklis ir Jábulqá pilsētā,³³ ko viņi ir atainojuši ar savādām un brīnišķīgām zīmēm. Skaidrot šo pilsētu saskaņā ar tradicionālo burtisko nozīmi patiešām izrādītos neiespējami, un šāda pilsēta arī nekad nav atrodama. Ja tu meklētu zemeslodes galējos stūros, nē, mērītu tās garumu un platumu tik ilgi, cik ilgi ir pastāvējusi Dieva mūžība un turpināsies Viņa neierobežotā vara, tu nekad neatrastu pilsētu, kas līdzinātos viņu aprakstam, jo visas zemes kopums nevarētu tādu ne saturēt, ne ietvert. Ja tu Mani aizvestu uz šo pilsētu, tad Es tevi noteikti varētu aizvest pie šīs svētās Būtnes, kuru ļaudis ir uztvēruši pēc tā, kas viņiem pieder, un ne tā, kas Viņam pieder! Tā kā tas nav tavos spēkos, tev nav citas iespējas kā vien simboliski skaidrot notikumus un tradīcijas, par kurām šīs mirdzošās dvēseles ir stāstījušas. Un, tā kā šāds skaidrojums ir nepieciešams tradīcijām, kas piederas iepriekš minētajai pilsētai, tad tāds ir vajadzīgs arī šai svētajai Būtnei. Kad tu būsi sapratis šo skaidrojumu, tev vairs nebūs vajadzīga „pārveidošanās“ vai kas cits.

Tad zini, ka, tā kā visi Praviēši ir tikai viena un tā pati dvēsele, 49
gars, vārds un īpašība, arī tev tādā veidā ir jāredz tie visi ar vārdu Muḥammad un kā Ḥasan dēlu, kā nākušu no Dieva spēka Jábulqá un no Viņa žēlastības Jábulšá. Jo ar Jábulqá nav domāts nekas cits kā mūžības dārgumu nami visaugstākajās debesīs un neredzamā pilsētas dievišķajā valstībā. Mēs esam liecinieki tam, ka Muḥammad, Ḥasan dēls, patiešām bija Jábulqá un no turienes arī uzradās. Tāpat arī Viņš, kuru Dievs atklās, dzīvos

šajā pilsētā līdz tam laikam, kad Dievs iesēdinās Viņu savas neierobežotās varas krēslā. Mēs patiesi atzīstam šo patiesību un esam uzticīgi ikvienam no viņiem. Mēs esam izvēlējušies šeit īsi izskaidrot Jábūlqá nozīmes, bet, ja tu esi no tiem, kas patiesi tic, tu patiešām sapratīsi visas šajos vēstuļrakstos ietverto noslēpumu patiesās nozīmes.

50 Bet attiecībā uz Viņu, kas parādījās sešdesmitajā gadā, Viņam nav vajadzīgas ne pārvērtības, ne skaidrojumi, jo Viņa vārds bija Muḥammad un Viņš bija ticības imāmu pēctecis. Tādējādi par Viņu patiesi var teikt, ka Viņš ir bijis Ḥasan dēls, kā tas neapšaubāmi ir skaidrs un acīmredzams tavai augstībai. Nē, tas ir Viņš, kas izveidoja šo vārdu un radīja to sev, ja jūs raudzītos ar Dieva aci.

51 Tā ir Mūsu vēlme šajā brīdī novirzīties no Mūsu tēmas, lai atminētos to, kas notika ar Korāna Punktu,³⁴ un cildinātu Viņa piemiņu, lai varbūt tu visās lietās varētu gūt ieskatus, kādi dzimuši no Viņa, kas ir visuvarenais, nesalīdzināmais.

52 Apsver un padomā par Viņa dienām, kad Dievs uzmodināja Viņu, lai veicinātu Viņa Lietu un pārstāvētu pats savu Es. Esi liecinieks tam, kā visi Viņam uzbruka, kā Viņu noliedza un apsūdzēja; kā tad, kad Viņš spēra kāju ielās un tirgus laukumos, ļaudis Viņu izzoboja, noliedzoši kratīja galvu un nicinoši izsmēja Viņu; kā tie ik mirkli centās Viņu nogalināt. Tādi bija viņu darbi, ka zeme visā tās plašumā bija Viņam pārāk šaura, Augstā Sapulce apraudāja Viņa bēdīgo stāvokli, pastāvēšanas pamati samazinājās līdz nekam un Viņa Valstības labi ieredzēto iedzīvotāju acis gauži raudāja par Viņu. Patiesi, tik skumjas bija ciešanas, ko neticīgie un ļaunie Viņam uzgrūda, ka neviena uzticama dvēsele nespētu tajā klausīties.

53 Ja šīs ietiepīgās dvēseles patiešām būtu apstājušās, lai pārdomātu savu rīcību, atpazīnušas Noslēpumainās Dūjas saldās melodijas, kura dzied šī sniegbaltā Koka zaros, aptvērušas to, ko Dievs ir atklājis un dāvājis viņiem, un atradušas Dieva koka augļus uz tā zariem, kāpēc gan tad tās būtu noraidījušas un apsūdzējušas

Viņu? Vai tad viņi nebija pacēlušī galvas uz debesīm, lai lūgtos Viņa parādīšanos? Vai tad viņi nebija ik mirkli lūguši Dievam, lai Viņš pagodinātu tos ar savu Daili un lai tie varētu dzīvot Viņa klātbūtnē?

Bet, tā kā viņi neatzina Dieva liktos uzsvarus un dievišķos noslēpumus, un svētās norādes, kas ietvertas tajā, kas plūda no Muḥammad mēles, un tā kā viņi nevēlējās izprast šo jautājumu ar savu sirdi un tā vietā sekoja tiem maldu priesteriem, kuri ir kavējuši tautas attīstību pagātnes virsvaldību laikos un kuri turpinās to darīt arī turpmākajos ciklos, viņiem tādējādi bija aizsegts dievišķais mērķis, viņi nespēja lieliem malkiem dzert no debesu straumēm un liedza sev Dieva klātbūtni, Viņa būtības Izpausmi un Viņa mūžības Rīta Zvaigzni. Tā viņi klīda maldu ceļos un nevērības takās un atgriezās savā mājoklī tajā ugunī, kas baro viņu pašu dvēseles. Viņi, patiesi, ir starp tiem neticīgajiem, kuru vārdus Dieva Spalva ierakstījusi Viņa svētajā Grāmatā. Tāpat viņi nekad nav atraduši un arī nekad neatradīs sev nevienu draugu vai palīgu. 54

Ja šīs dvēseles būtu neatlaidīgi turējušās pie Dieva Roktura, kas izpaudās Muḥammad personā, ja tās būtu pilnībā vērsušās pie Dieva un atmetušās malā visu, ko tās bija iemācījušās no saviem garīdzniekiem, tad Viņš noteikti būtu vadījis tās ar Viņa žēlastību un iepazīstinājis tās ar tām svētajām patiesībām, kuras ir paustas Viņa nezūdošajos izteikumos. Jo tas nemaz nelīdzinātos Viņa varenībai un Viņa godībai, ja Viņš sūtītu projām meklētāju pie savām durvīm, nelaistu pie sava sliekšņa kādu, kas ir licis savas cerības uz Viņu, noraidītu kādu, kas ir meklējis patvērumu Viņa ēnā, atraidītu kādu, kas cieši turējies pie kaut drusciņas Viņa žēlastības, vai aizdzītu tālumā kādu, kas ir atradis Viņa bagātību upi. Bet, tā kā šie cilvēki nespēja pilnībā vērsties pie Dieva un turēties pie Viņa visu pārņemošās žēlsirdības druskām, kad parādījās Patiesības Auseklis, viņi izgāja ārpus vadības paēnas un iegāja maldu pilsētā. Tā viņi kļuva samaitāti un samaitāja tautu. Tā viņi maldījās un ievēda tautu maldos. Un tā viņi debesu grāmatās tika ierakstīti kā apspiedēji. 55

- 56 Tagad, kad šis Gaistošais ir sasniedzis šo cēlo punktu iekšējo noslēpumu atklāšanā, īsi tiks aprakstīts iemesls, kādēļ tika atstumtas šīs neizprotamās dvēseles, lai tas kalpotu par liecību tiem, kas pacietušies ar sapratni un vērīgumu, un būtu Manas labvēlības apliecinājums ticīgo pulkiem.
- 57 Tad ziniet, ka tad, kad Muḥammad – Korāna Punkts un Visugodinātā Gaisma – nāca ar skaidrām vārsēm un spožiem pierādījumiem, kas izpaudās tādās zīmēs, ko nespēj radīt viss pastāvošais, Viņš lika visiem cilvēkiem iet pa šo cēlo un tālo ceļu saskaņā ar priekšrakstiem, kurus Viņš bija atnesis no Dieva. Tas, kurš tad atzina Viņu, atpazīna Dieva zīmes Viņa visdziļākajā būtībā un Viņa skaistumā saskatīja Dieva nemainīgo skaistumu, un viņam tika nodota pavēle par „augšāmcelšanos“, „pļauju“, „dzīvību“ un „paradīzi“. Jo tas, kas bija ticējis Dievam un Viņa skaistuma Izpaušmei, tika uzcelts no nevēribas kapa, sapulcināts kopā sirds svētajā zemē, stiprināts ticībā un pārliecībā un uzņemts dievišķās klātbūtnes paradīzē. Kāda paradīze var būt bagātāka par šo, kāda pļauja – varenāka un kāda augšāmcelšanās – diženāka? Patiesi, ja dvēsele būtu iepazinusi šos noslēpumus, tā saprastu to, ko neviens cits nav izdibinājis.
- 58 Tad zini, ka paradīze, kas parādās Dieva dienā, ir pārāka par jebkuru citu paradīzi un pārspēj debesu lietas. Jo tad, kad Dievs – lai svētīts un pagodināts ir Viņš – par vienu no saviem praviešiem iecēla Viņu, kurš bija Viņa draugs, Viņa Izredzētais un Viņa Dārgums starp Viņa radībām, kā tas tika iepriekš atklāts no godības valstības: „viņš – Dieva Vēstnieks un praviešu zieģelis,“³⁵ Viņš apsolija visiem cilvēkiem, ka augšāmcelšanās dienā viņi sasniegs Viņa klātbūtni. Ar šo Viņš gribēja uzsvērt nākošās atklāsmes diženumu, jo tā patiešām ir izpaudusies caur patiesības spēku. Un droši nav lielākas paradīzes par šo, nedz augstāka stāvokļa, ja jūs pārdomājat Korāna pantus. Svētīgs ir tas, kas droši zina, ka sasniegs Dieva klātbūtni tajā dienā, kad izpaudīsies Viņa Daile.

Ja Es pārskaitītu visus pantus, kas ir atklāti saistībā ar šo 59
cildeno tēmu, tas nogurdinātu lasītāju un novirzītu Mūs no
mērķa. Tāpēc Mums pietiks ar šādu pantu; lai tavas acis tiek
mierinātas no tā un kaut tu panāktu to, kas tajā ir noglabāts un
apslēpts: „Dievs – Kurš tura debesis paceltas, kaut tu neieraudzīsi
nevienu balstu, un pēc tam kāpj Tronī. Viņš pakalpinājis sauli
un mēnesi, ka abi tek noteiktā laikā. Viņš izriko visas gaitas,
izklāsta Zīmes, lai droši ticat, ka sastapsiet savu Kungu.“³⁶

Tad apdomā, ak, Mans draugs, vārdus „droši ticat,“ kas ir 60
minēti šajā pantā. Tie māca, ka debesis un zeme, tronis, saule
un mēness ir radīti tam, lai Viņa kalpiem būtu nelokāma ticība
Viņa klātbūtnē Viņa dienās. Dieva taisnuma dēļ! Apsver, ak,
Mans brāli, šī stāvokļa diženumu un saskatiet cilvēku stāvokli
šajās dienās, bēgot no Dieva Vaiga un Viņa Dailes, „kā lauka
ēzeļi, nobīli.“³⁷ Ja tu pārdomātu to, ko Mēs tev esam atklājuši,
tu neapšaubāmi saprastu Mūsu mērķi, kas izteikts šajā runā,
un atklātu to, ko Mēs esam vēlējušies tev nodot šajā paradīzē.
Varbūt tavas acis priecātos, to redzot, tavām ausīm varbūt
būtu patīkami, klausoties to, kas tur minēts, tava dvēsele būtu
sajūsmā, to atpazīstot, tava sirds taptu izgaismota, to apjēdzot,
un tavs gars kļūtu priecīgs par smaržīgajām vēsmām, kas no tā
plūst. Lai tu laimīgi varētu sasniegt dievišķās žēlastības virsotni
un palikt pārpasaulīgā svētuma Rīdván.

Savukārt tam, kurš ir noliedzis Dievu Viņa patiesībā, kurš ir 61
pagriezis Viņam muguru un sacēlies, kurš nav ticējis un ir darījis
ļauņu, viņam ir nolikts „bezdievības“, „zaimošanas“, „nāves“
un „uguns“ spriedums. Jo vai var būt lielāka zaimošana kā
vērsties pie sātana izpausmēm, sekot aizmirstības sludinātajiem
un pievienoties sacelšanās ļaudīm? Kura bezdievība var būt
bēdīgāka kā noliegt Kungu dienā, kad pats visuvarenais Dievs,
Labdaris atjauno un iedzīvina ticību tās būtībā? Kura nāve var
būt nožēlojamāka par bēgšanu no nebeidzamās dzīvības avota?
Kura uguns atmaksas dienā ir negantāka par attālināšanos no
dievišķās dailes un debesu godības?

62 Šie bija tie vārdi un izteicieni, kurus izmantoja pagānu arābi, kas dzīvoja Muḥammad laikos, apstrīdēja un pasludināja spriedumu pret Viņu. Viņi sacīja: „Tie, kas ticēja Muḥammad, dzīvoja mūsu vidū un biedrojās ar mums dienu un nakti. Kad tad viņi nomira un kad tika atkal uzmodināti, lai dzīvotu?“ Uzklusiet to, kas tika atklāts atbildē: „Ja kas tev brīnums, tad – viņu runas ir brīnumainas: kad būsīm jau pīšļi, vai paties tapsim par jaunu radīti!“³⁸ Un citā fragmentā: „Ja tu saki: paties, jūs tiksiet piecelti pēc nāves! –, gan sacīs noliedzēji: tie – tikvien skaidri pestēļi!“³⁸ Tādējādi viņi apsmēja un izzoboja Viņu, jo viņi bija lasījuši savās grāmatās un dzirdējuši no saviem garīdzniekiem terminus „dzīvība“ un „nāve“ un izprata tos kā parastu dzīvi un fizisku nāvi, un līdz ar to tad, kad viņi neatrada to, ko viņu uzpūtīgā iztēle un viņu maldīgais un ļaunais prāts bija sapratis, viņi pacēla nesaskaņu karogus, noteica musināšanas likumus un iededzināja kara liesmu. Turpretim Dievs to nodzēsa ar savas varas spēku, kā jūs šodien to atkal redzat kopā ar šiem neticīgajiem un ļaunuma darītājiem.

63 Šajā stundā, kad Mani ir pārņēmušas saldās vilinājuma smaržas no nezūdošās pilsētas, kad ilgu uzplūdi ir pārņēmuši Mani no spožuma zemes, pasaulu Auseklim paceļoties virs Irāq horizonta, kad saldās Hijāz melodijas ir atnesušas līdz Manām ausīm šķiršanās noslēpumus, Es esmu nolēmis pastāstīt tavai augstībai daļu no tā, ko Noslēpumainā Dūja ir trallinājusi pašā paradīzes sirdī kā patieso dzīves un nāves jēgu, kaut gan uzdevums būtu neiespējams. Jo ja es tev skaidrotu šos vārdus, kā tas ir ierakstīts glabātajos vēstuļrakstos, neviena no visām grāmatām un lappusēm pasaulē nevarētu to ietvert, nedz arī cilvēku dvēseles varētu izturēt to svaru. Es tomēr pieminēšu to, kas pieklājas šai dienai un laikmetam, lai tas kalpotu par norādījumu ikvienam, kas vēlas saņemt atļauju ieiet godības mājokļos augstu esošajās valstībās, lai klausītos gara melodijas, ko izdzied šis dievišķais un noslēpumainais putns, un lai tiktu pieskaitīts pie tiem, kas ir nošķīrušies no visa, izņemot Dievu, un kas šodien priecājas sava Kunga klātbūtnē.

Tad ziniet, ka vārdam „dzīvība” ir divas nozīmes. Pirmā attiecas uz cilvēka parastu esamību viņa ķermenī, un tā ir tikpat redzama tavai augstībai un citiem kā dienasvidus saule. Šī dzīvība beidzas ar fizisku nāvi, kas ir Dieva noteikta un neizbēgama īstenība. Savukārt tā dzīve, kas ir minēta Dieva praviešu un izredzēto grāmatās, ir zināšanu dzīve; citiem vārdiem, kalps ir atpazinis to krāšņumu zīmi, kurus Viņš, kas ir visa krāšņuma Avots, no sevis ir ielicis viņā, un viņš ir pārliecināts, ka var sasniegt Dieva klātbūtni caur Viņa Lietas Izpausmēm. Tā ir tā svētītā un nebeidzamā dzīve, kas nepazūd: ikviens, kas ticis atdzīvināts, tad nekad nemirs, bet pastāvēs tik ilgi, cik ilgs būs Viņa Kungs un Radītājs. 64

Dzīvība pirmajā nozīmē, kas attiecas uz parastu ķermeni, reiz beigsies, kā to atklājis Dievs: „Ik dvēsele nobaudīs nāvi.”⁴⁰ Bet otra dzīvība, kas rodas, iepazīstot Dievu, nepazīst nāvi, kā tas ir atklāts iepriekš: „Mēs reiz to dzīvināsim tīksmīgai dzīvei.”⁴¹ Un citās rindās par mocekļiem: „... nē, tie dzīvi! – un ir tiem aizgāds pie viņu Kunga.”⁴² Un tradīcijās teikts: „Kas ir īsts ticīgais, tas dzīvo gan šajā pasaulē, gan nākamajā.”⁴³ Daudzi līdzīgu vārdu piemēri ir atrodamī Dieva Grāmatās un caur Viņa taisnības Nesējiem. Tömēr īsuma labad Mēs esam apmierinājušies ar iepriekšminētajiem fragmentiem. 65

Ak, Mans brāli! Atmet savas paša vēlmes, vērs savu vaigu pie tava Kunga un nestaigā pa pēdām tiem, kas ir pieņēmuši savas samaitātās tieskmes sev par dievu, lai tu varbūt atrastu patvērumu pastāvēšanas sirdī, zem grēku izpirkšanas ēnas, kas krīt no Tā, kas māca visus vārdus un īpašības. Jo tie, kas šajā dienā novēršas no sava Kunga, patiešām tiek uzskatīti par mirušajiem, lai gan ārēji šķietami tie var staigāt pa zemi, par kurliem, kaut tie spēj dzirdēt, un par akliem, kaut tie spēj redzēt, kā to skaidri norādījis Viņš, kurš ir atmaksas dienas Kungs. „... tiem sirdis, kurām tie nesaprot, tiem acis, kurām tie neredz ..”⁴⁴ Viņi staigā uz brūkošas kraujas un tuvojas uguns bedres malai.⁴⁵ Viņi neļaujas šī putojošā un dārgumu pilnā okeāna bangām, bet gan izklaidējas ar pašu tukšajiem vārdiem. 66

- 67 Tāpēc Mēs stāstīsim tev to, kas senāk ticis atklāts attiecībā uz „dzīvi“, lai tas varbūt aizgrieztu tevi projām no sevis paša pamudinājumiem, atbrīvotu tevi no šaurām robežām sevis paša cietumā šajā drūmajā pasaulē un palīdzētu tev kļūt par vienu no tiem, kas tiek vadīti pa pareizo ceļu šīs pasaules tumsā.
- 68 Viņš saka, un Viņš patiesi runā patiesību: „Vai tāds, kurš nebij dzīvs, tak Mēs viņu dzīvinājām un devām gaismu, ar ko staigāt ļaudīs, būs tāds pats kā tas, kurš tumsā un netiek laukā no tās?“⁴⁶ Šis pants tika atklāts attiecībā uz Ĥamzih un Abú-Jahl, no kuriem pirmais bija ticīgais, bet pēdējais neticēja. Vairums pagānu līderu par to ņirgājās un izsmēja to, bija satracināti un klagāja: „Kā tad nomira Ĥamzih? Un kā viņš tika piecelts savā iepriekšējā dzīvē?“ Ja tu rūpīgi izpētītu Dieva pantus, tu atrastu daudzus šādus vēstījumus, kas ierakstīti Grāmatā.
- 69 Ja varētu atrast tīras un nerūsējošas sirdis, kam Es varētu sniegt strūklas no zināšanu okeāniem, ko Mans Kungs ir dāvējis Man, lai tās spētu planēt debesīs, pat staigājot pa zemi, un strauji traukties pāri ūdeņiem, pat šķērsojot zemi, un lai tās spētu paņemt savas dvēseles savās rokās un nolikt tās sava Radītāja ceļā. Tomēr nav dota atļauja, lai izpaustu šo vareno noslēpumu. Tas patiešām no izseniem laikiem ir bijis noslēpums, kas ierakstīts Viņa varas mantnīcās, un mīkla, kas paslēpta Viņa spēka glabātuvēs, lai Viņa uzticamie kalpi atteiktos paši no savas dzīves cerībā sasniegt šo vislieliskāko stāvokli mūžīgajās valstībās. Nedz to jebkad sasniegs tie, kas klejo šajā apspiedošajā tumsībā.
- 70 Ak, Mans brāli! Katrā krustojumā Mēs esam atkārtājuši savu tēmu, lai viss, kas ir ierakstīts šajos pantos, ar Dieva atļauju, taptu tev skaidrs un lai tu kļūtu neatkarīgs no tiem, kas ir ieģrimuši sevis tumsībā un kas staigā pa augstprātības un lepnības ieleju, un lai tu kļūtu par vienu no tiem, kas vada dienas nebeidzamās dzīves paradīzē.
- 71 Saki: Ak, tauta! Dzīvības koks patiesi ir iestādīts debesu paradīzes sirdī un dāvā dzīvību ikvienā virzienā. Kā gan var to neuztvert un nepazīt? Tas patiešām tev palīdzēs aptvert visu, ko

ši pārliecinātā Dvēsele ir tev atklājusi no dievišķo noslēpumu būtības. Svētā Dūja trallina nemirstības debesīs un mudina tevi uzgērbt jaunu tērpu, kas izgatavots no tērauda, lai pasargātu tevi no šaubu piķiem, kas apslēpti cilvēku pieņēmumos, sakot: „Tas, kurš nepiedzimst no ūdens un Gara, nevar ieiet Dieva valstībā! Kas piedzimis no miesas, ir miesa, un, kas piedzimis no Gara, ir gars. Nebrīnies, ka es tev sacīju: „Jums jāpiedzimst no jauna!”⁴⁷

Celies tad lidojumam uz šo dievišķo Koku un nogaršo tā augļus. Savāc to, kas ir no tā nokritis, un sargi to uzticīgi! Pēc tam ilgi pārdomā, ko teicis viens no praviešiem, kad Viņš pietuvinājās cilvēku dvēselēm ar aizplivurotām norādēm un slēptiem simboliem, nesot priecīgas vēstis par To, kam bija jānāk pēc Viņa, lai tu noteikti zinātu, ka viņu vārdi ir neizdibināmi visiem, izņemot tos, kuri ir apveltīti ar saprotošu sirdi. Viņš saka: „viņa acis kā uguns liesmas“ un „viņa kājas kā kvēlojoša bronza,“ un „no viņa mutes izgāja abpusgriezīgs ass zobens.“⁴⁸ Kā gan šos vārdus varētu tulkot burtiski? Ja kāds parādītos ar visām šīm pazīmēm, viņš noteikti nebūtu cilvēks. Un kā gan jebkāda dvēsele varētu meklēt viņa sabiedrību? Nē, ja viņš parādītos kādā pilsētā, tad pat nākamās pilsētas iedzīvotāji bēgtu no viņa, un neviena dvēsele neuzdrošinātos viņam tuvoties! Tomēr, ja tu pārdomātu šos izteikumus, tu saprastu, ka tie ir izcili savā daiļrunībā un skaidrībā, sasniedzot visaugstākos izteiksmes augstumus un gudrības vēstījumu. Jādomā, tieši no viņiem ir parādījušās daiļrunības saules un ir uzausušas un spīdējušas spoži skaidrības zvaigznes.

Lūk, tad, aizgājušo laiku dumjie un tie, kas šodien gaida šādas būtnes atnākšanu! Viņi nekad nebūtu Viņam uzticīgi, ja Viņš neparādītos iepriekšminētajā veidā. Un, tā kā šāda būtne nekad neparādīsies, viņi tā arī nekad neticēs. Tāds patiešām ir šo samaitāto un bezdievīgo dvēseļu sapratnes mērs! Kā gan tie, kas nesaprot acīmredzamāko no acīmredzamākā un skaidrāko no skaidrākā, jebkad varētu uztvert dievišķo priekšrakstu abstraktās jēgas un Viņa nezūdošās gudrības noslēpumu būtību?

74 Es tagad īsi izskaidrošu šī izteikuma patieso nozīmi, lai tu varētu atklāt noslēpumus, ko tas slēpj, un būt viens no tiem, kurš saprot. Izpēti un iztiesā tad to, ko Mēs tev atklāsim, lai varbūt tu Dieva acīs tiktu ieskaitīts starp tiem, kurš ir godprātīgs šajās lietās.

75 Tad zini, ka Viņš, kurš izteica šos vārdus godības valstībās, centās aprakstīt Tā īpašības, kuram ir jānāk tik aizplīvurotā un mīklainā veidā, ka maldu tauta to nevar saprast. Tātad, kad Viņš saka: „viņa acis kā uguns liesmas,“ Viņš runā par acu asumu un redzes skaidrumu, kas piemīt Apsolītajam, kurš ar savām acīm nodedzina ikvienu plīvuru un aizsegu, padara zināmus mūžīgos noslēpumus šajā nepastāvīgajā pasaulē, un spēj atšķirt vaigus, kas satumsa ar elles putekļiem, no tiem, kas spoži ar paradīzes gaismu.⁴⁹ Ja Viņa acis nebūtu izgatavotas no Dieva liesmojošās uguns, kā gan Viņš varētu iznīcināt ikvienu plīvuru un sadedzināt visu, kas cilvēkiem pieder? Kā gan Viņš varētu saskatīt Dieva zīmes Viņa vārdu valstībā un visa radītā pasaulē? Kā gan Viņš varētu visu redzēt ar visu uztverošo Dieva aci? Tā nu Mēs šajā dienā esam piešķīruši Viņam caurbūjošu skatienu. Kaut tu ticētu Dieva pantiem! Jo kura uguns gan ir stiprāka par liesmu, kas spīd Viņa acu Sīnajā, ar kuru Viņš sadedzina visu, kas ir aizplīvurojis acis pasaules tautām? Neizmērojami cēls paliks Dievs pāri visam, kas ir atklāts Viņa nemaldīgajos vēstuļrakstos attiecībā uz sākuma un beigu noslēpumiem, līdz pat tai dienai, kad Saucējs sauks un kad mēs visi atgriezīsimies pie Viņa.

76 Kas attiecas uz vārdiem „viņa kājas kā kvēlojoša bronza,“ tad ar to ir domāta Viņa pastāvība, dzirdot Dieva aicinājumu, kas Viņam pavēl: „Turies taisns, kā tev pavēlēts.“⁵⁰ Viņš būs tik neatlaidīgs Dieva Lietā un izrādīs tādu stingrību Viņa varenajā ceļā, ka pat tad, ja visas zemes un debesu varas noliegtu Viņu, Viņš nešaubītos Viņa lietas pasludināšanā, nedz arī bēgtu no Viņa pavēles Viņa likumu daudzinašanā. Nē, Viņš drīzāk stāvēs tikpat stingrs kā augstākie kalni un visaugstākās virsotnes. Viņš paliks neizkustināms savā paklausībā Dievam un nelokāms, atklājot

Viņa Lietu un pasludino Viņa Vārdu. Nevienš šķērslis netraucēs Viņam, nedz arī pretinieku nopēlums atturēs Viņu vai neticīgo noraidījums liks Viņam šaubīties. Viss naidis, noraidījums, netaisnība un neticība, kam Viņš ir bijis liecinieks, tikai kalpo, lai stiprinātu Viņa mīlestību pret Dievu, lai padziļinātu Viņa sirds ilgas, lai vairotu Viņa dvēseles gaviles un piepildītu Viņa krūti ar kaislīgu pieķeršanos. Vai tu esi kādreiz redzējis šajā pasaulē izturīgāku misiņu vai asāku asmeni, vai neuzvaramāku kalnu nekā šis? Viņš patiesi stāvēs uz savām kājām, lai stātos pretī visiem pasaules iedzīvotājiem, un nebaidīsies ne no viena, neskatoties uz to, ko, kā tu labi zini, cilvēki ir parādūši darīt. Gods Dievam, kas Viņu ir radījis un Viņu ir aicinājis! Varošs ir Dievs darīt to, kas Viņam tīkams. Patiesi, Viņš ir palīgs briesmās, pašpietiekamais.

Un Viņš turpina runāt: „no viņa mutes izgāja abpusgriezīgs ass zobens.“ Tad zini, ka, tā kā zobens ir instruments, kas sadala un sašķeļ gabalos, un tā kā no Dieva praviešu un izredzēto mutes izriet tas, kas atšķir ticīgo no neticīgā un mīlētāju no iemīlotā, šis termins ir bijis tā izmantots, un bez šīs sadalīšanas un sašķelšanas nekāda cita nozīme nav bijusi paredzēta. Tādējādi, kad Viņš, kas ir Sākuma Punkts un mūžīgā Saule, ar Dieva atļauju vēlēšies savākt kopā visu radību, uzmodināt viņus no viņu patības kapiem un atdalīt viņus citu no cita, Viņš noskaitīs tikai vienu Viņa pantu, un šis pants nošķirs patiesību no maldiem jau no šīs dienas līdz pat augšāmcelšanās dienai. Kurš zobens gan ir asāks par šo debesu zobenu, kurš asmens ir stiprāks par šo neiznīcināmo tēraudu, kas pārcērt katru saiti un tādējādi nošķir ticīgo no neticīgā, tēvu no dēla, brāli no māsas un mīlētāju no iemīlotā?⁵¹ Jo, kas tic tam, kas viņam ir atklāts, ir īsts ticīgais, un, kas novēršas, ir neticīgais, un starp viņiem būs šāda tik neatgriezeniska nošķirtība, ka viņi pārstās saieties un saistīties viens ar otru šajā pasaulē. Un tā tas ir starp tēvu un dēlu, jo, ja dēls ticēs un tēvs noliegs, viņi tiks atdalīti un būs mūžīgi šķirti viens no otra. Nē, drīzāk tu būsi liecinieks tam, kā dēls nokauj tēvu un tēvs – dēlu. Šādā gaismā apskati visu, ko Mēs esam izskaidrojuši un tev izstāstījuši.

77

- 78 Ja tu visu redzētu ar izšķiršanas aci, tu patiešām redzētu, ka šis dievišķais zobens sašķeļ gabalos paaudzes. Kaut tu to saprastu! Tas viss ir, pateicoties nošķiršanas vārdam, kas izpaužas Tiesas un Nošķiršanas dienā, ja ļaudis to ņemtu vērā sava Kunga dienās. Nē, ja tu tik varētu asināt savu redzi un attīrīt savu sirdi, tu varētu būt liecinieks tam, ka visi materiālie zobeni, ar kuriem katru dienu un ikvienā laikmetā ir nogalināti neticīgie un vests karš pret bezdievjiem, nāk no šī dievišķā un neredzamā zobena. Atver tad savas acis, lai tu varētu redzēt visu, ko Mēs tev esam atklājuši, un sasniegt to, ko neviens cits nav sasniedzis. Mēs patiesi iesaucamies: „Lai slava Dievam, atmaksas dienas Kungam!”⁵²
- 79 Jā, tā kā šie cilvēki nav ieguvuši patiesas zināšanas no to cēloņa un avota, un no okeāna svaigajiem un maigajiem ūdeņiem, kuri ar Dieva atļauju plūst cauri tīrām un nerūsošām sirdīm, viņiem ir aizsegts tas, ko Dievs ir paredzējis ar šiem vārdiem un norādēm, un viņi ir palikuši ieslodzīti sevis pašu cietumā.
- 80 Mēs pateicamies Dievam par to žēlastību, ko Viņš mums ir dāvinājis. Tas ir Viņš, kas ir licis mums būt pārliecinātiem par Viņa ticības patiesību – ticības, kurai zemes un debesu apvienotie spēki nespēj pretoties. Viņš ir Tas, kas ir devis mums iespēju Viņu atzīt dienā, kad Viņš ir klātesošs, un apliecināt savu ticību Viņam, kuru Dievs darīs redzamu pēdējā augšāmcelšanās reizē, un būt starp tiem, kas ir ticējuši Viņam jau pirms Viņa parādīšanās, lai Viņa labvēlība būtu pilnīga mums un visai cilvēcei.
- 81 Bet uzklausi, ak, Mans brāli, Manu sūdzību pret tiem, kas apgalvo, ka ir saistīti ar Dievu un Viņa zināšanu Izpausmēm, bet tomēr seko savām samaitātajām tieksmēm, patērē sava tuvākā mantu, nododas vīnam, izdara slepkavības, krāpjas un apmelo viens otru, apvaino Dievu un mēdz runāt nepatiesi. Cilvēki piedēvē visus šos darbus Mums, kamēr īstie vainīgie joprojām nekaunas Dieva priekšā. Tie met pie malas to, ko Viņš tiem ir pavēlējis, un dara to, ko Viņš ir aizliedzis. Bet patiesības ļaudīm pienākas, ka viņu sejās spīdētu pazemības zīmes, ka svētuma gaisma starotu no viņu skatieniem, ka viņi staigātu pa Zemi tā, it kā Dievs būtu klātesošs, un savos darbos atšķirtos no visiem

citiem Zemes iedzīvotājiem. Tādam jābūt viņu stāvoklim, lai viņu acis redzētu Viņa spēka liecības, lai viņu mēles un sirdis pieminētu Viņa vārdu, lai viņu kājas dotos uz Viņa tuvuma zemēm un lai viņu rokas ātri satvertu Viņa priekšrakstus. Un ja tiem būtu jāiet cauri tīra zelta ielejai un dārga sudraba raktuvēm, tie tos uzskatītu par pilnīgi necienīgiem, lai veltītu tiem savu uzmanību.

Savukārt šie cilvēki ir novērsušies no tā visa un tā vietā 82
aizrāvušies ar visu ko, kas saskan ar viņu pašu samaitātajām tieksmēm. Tā viņi kļīst pa augstprātības un lepnības tuksnesi. Es šajā brīdī liecinu, ka Dievs ir pilnīgi pametis viņus, un tāpat arī Mēs esam pametuši viņus. Mēs lūdzam Dievu, lai Viņš neļauj Mums saieties ar viņiem ne šajā, ne nākamajā dzīvē. Viņš, patiesi, ir Mūžīgā Patiesība. Nav cita Dieva kā vien Viņš, un Viņa spēks ir vienāds attiecībā uz visām lietām.

Padzeries tad, ak, Mans brāli, no dzīvajiem ūdeņiem, kam 83
Mēs esam likuši plūst šo vārdu okeānos. Domājams, ka tajos bango diženuma jūras, un virs tiem un tajos spīguļo dievišķās tikumības dārgakmeņi. Atbrīvojies tad no tā, kas tevi attur no šīs neizmērojamās sārtās jūras, un iegremdējies tajā, saucot „Dieva vārdā un ar Viņa žēlastību!“. Lai tevi nesatrauc bailes no neviena. Paļaujies uz Kungu, savu Dievu, jo ar Viņu pietiek ikvienam, kas uz Viņu paļaujas. Patiesi, Viņš tevi aizsargās, un Viņā tu būsi drošībā.

Turklāt zini, ka šajā svētītajā un krāšņajā pilsētā tu atklāsi, ka 84
ceļinieks ir pazemīgs visu cilvēku priekšā un pieticīgs visu lietu priekšā. Jo viņš neko neredz, ja vien viņš tajā nesaskata Dievu. Viņš saskata Dieva mirdzošo godību gaismekļos, kuri nāk no Viņa atklāsmes un ieskauj radības Sīnaju. Šajā stāvoklī ceļinieks nedrīkst pretendēt uz goda vietu nevienā no sanāksmēm vai staigāt citu priekšā, vēloties slavēt un cildināt sevi. Drīzāk viņam jāuzskata, ka viņa Kungs ir vienmēr klātesošs. Viņš nedrīkst vēlēt nevienam to, ko pats nevēlas, nedz runāt to, ko negribētu dzirdēt no cita, nedz gribēt kādai dvēselei ko tādu, ko pats sev negribētu. Viņam drīzāk piederās staigāt pa zemi ar nenovirzāmiem soļiem Viņa jaunās radības valstībā.

- 85 Zini, ka ceļojuma sākumā meklētājs ir pārmaiņu un pārvērtību liecinieks, kā jau iepriekš ticis minēts. Tā neapšaubāmi ir patiesība, kas atklāta attiecībā uz tām dienām: „Tai Dienā zeme pārtaps par citādu zemi.”⁵³ Tās patiešām ir tādas dienas, kādas neviena mirstīgā acs nekad nav redzējusi. Svētīts ir tas, kas tās piedzīvo un pilnībā apjēdz to vērtību. „Mēs tak sūtījām Mozu ar Mūsu Zīmēm: izved savu cilti no tumsas gaismā un liec, ka tie atceras Dieva dienas.”⁵⁴ Un šīs patiešām ir Dieva dienas, ja tu to zinātu.
- 86 Šajā stāvoklī tavā priekšā parādās visas mainīgās un dažādās īstenības. Ikviens, kas noliedz šo taisnību, patiešām ir novērsies no Dieva Lietas, sacēlies pret Viņa likumu un noliedzis Viņa neierobežoto varu. Jo Viņa varā ir mainīt zemi par citu zemi, pārveidojot visu, kas tur dzīvo un pārvietojas. Tāpēc nebrīnieties par to, kā Viņš pārvērš tumsu gaismā, gaismu tumsā, nezinašanu zināšanās, maldus norādījumos, nāvi dzīvībā un dzīvi nāvē. Tieši šajā stāvoklī sāk darboties pārveidošanās likums. Padomā par to, ja tu esi no tiem, kas staigā pa šo ceļu, lai viss, ko tu esi prasījis no šī Pazemīgā, tev tiktu skaidri izskaidrots un lai tu varētu uzturēties šo norādījumu teltī. Jo Viņš dara to, kas Viņam tīk, un pavēl to, kas Viņam tīkas. Tāpat Viņam nevaicās par Viņa darbiem, bet visiem cilvēkiem taps vaicāts par katru viņu darbu.⁵⁵
- 87 Ak, Mans brāli! Šajā posmā, kas iezīmē ceļojuma sākumu, tu redzēsi dažādus stāvokļus un atšķirīgas zīmes, gluži tā, kā tika minēts attiecībā uz meklēšanas pilsētu. Tās visas atbilst patiesībai to attiecīgajos līmeņos. Tavai augstībai pieklājas šajā stāvoklī apdomāt katras radītās lietas pareizo vietu, nedz pazeminot, nedz paaugstinot tās mērogu. Piemēram, ja tu censtos pazemināt neredzamo pasauli attiecībā pret radības sfēru, tā būtu skaidra zaimošana, un pretējais arī būtu bezdievības izpausme. Bet ja tu tomēr aprakstītu neredzamo pasauli un radības valstību ar to ieņemamajiem stāvokļiem, tā būtu neapšaubāma patiesība. Citiem vārdiem sakot, ja tu būtu liecinieks jebkādam pārvērtībām dievišķās vienotības valstībā, par to lielāks grēks nebūtu iedomājams visā radībā, bet, ja tu

domātu par pārvērtībām tām piederīgajā vietā un attiecīgi tās saprastu, tad nekāds kaitējums tev nevarētu notikt.

Pie Mana Kunga! Neraugoties uz visu, ko Mēs tev esam atklājuši par izteikumu noslēpumiem un skaidrojumu pakāpēm, Es domāju, ka neesmu vēl izrunājis nevienu burtu par Dieva apslēpto zināšanu okeānu un Viņa neizdibināmās gudrības būtību. Ja Dievs vēlēš, Mēs drīz to paveiksīm tam paredzētajā laikā. Viņš patiešām atceras visas lietas tām piederīgajā vietā, un mēs visi patiesi Viņu slavējam. 88

Turklāt zini, ka putns, kas lido augstās valstības gaisotnē, nekad nespēs pacelties līdz pārpasaulīgā svētuma debesīm, nedz nobaudīt augļus, ko Dievs tajās ir sagatavojis, nedz arī lieliem malkiem dzert no straumēm, kurām Viņš ir licis tajās plūst. Un ja tas nogaršotu kaut pilīti, tas tūdaļ aizietu bojā. Tāpat kā tu redzi šajās dienās attiecībā uz tiem, kas apliecina uzticību Mums un tomēr veic tādus darbus, izrunā tādus vārdus un izvirza tādas prasības, kādas ir viņiem. Jādomā, viņi guļ kā miruši paši savos plīvuros. 89

Tādā pašā veidā saproti katru stāvokli, zīmi un norādi, lai tu visas lietas uztvertu tām piederīgajā vietā un apskatītu visas lietas tām atbilstošā gaismā. Jo šajā stāvoklī, dievišķās vienotības pilsētā, ir atrodami tie, kas ir iekāpuši dievišķās vadības šķirstā un ceļojuši pa dievišķās vienotības augstumiem. Tu redzēsi krāšņas gaismas viņu sejās un godības noslēpumus viņu cilvēciskajos tempļos. Tu sajūtīsi muskusa piesātināto smaržu, kas nāks no viņu vārdiem, un redzēsi Viņa neierobežotās varas zīmes visos viņu darbos un rīcībā. Un tevi neaizplīvuros arī to darbi, kuriem nav izdevies padzerties no kristāldzidrajiem avotiem vai sasniegt svētās pilsētas un kuri seko savām savtīgajām vēlmēm un vairo nekārtības visā zemē, pa to laiku paši ticot, ka tiek vadīti pareizi. Šis patiešām ir teikts par viņiem: „Tie ir nožēlojamie un dumjie, kas seko katram kļaidošam blēdim un lokās pie katrām vēja pārmaiņām.”⁵⁶ Šī ceļojuma, stāvokļa un mājvietas posmi tev ir skaidri un saskatāmi, un tiem nav nepieciešams plašāks izskaidrojums. 90

- 91 Tad zini, ka visi agrāko laiku apzīmējumi, ko tu esi dzirdējis un pieredzējis, ka Patiesības Auseklis, Sākuma Punkts, piedēvē sev, ir tikai cilvēku vājuma un visu radību pasaules uzbūves dēļ. Visādi citādi visi vārdi un īpašības ir saistītas ar Viņa Būtību un atrodas pie Viņa svētvietais sliekšņa. Jo Viņš ir Tas, kas māca visus vārdus, atklāj visas īpašības, piešķir dzīvību visām būtnēm, pasludina dievišķos pantus un izkārto debesu zīmes. Nē, ja tu skatītos ar savu iekšējo aci, tu atklātu, ka visi, izņemot Viņu, izzūd pilnīgā nebūtībā un ir kā aizmirstas lietas Viņa svētajā klātbūtnē. „Dievs bija viens; nebija neviena cita, izņemot Viņu. Viņš joprojām ir tāds, kāds Viņš vienmēr ir bijis.“ Tā kā ir noskaidrots, ka Dievs – lai Viņš svētīts un godināts! – ir bijis viens pats un bez Viņa nav bijis neviena cita, kā gan šeit var piemērot pārmaiņu un pārveidošanās likumu? Ja tu pārdomātu to, ko Mēs tev esam atklājuši, tad vadības Auseklis spoži spīdētu tavā priekšā šajā nebeidzamajā rītā, un tu būtu tur ieskaitīts starp dievbijīgajiem.
- 92 Turklāt zini, ka viss, ko Mēs par šiem ceļojumiem esam pieminējuši, nav domāts nevienam citam, kā tikai izredzētajiem starp taisnajiem. Un, ja tavs dzinējs būtu tavs gars un tu šķērsotu debesu pļavas, tu varētu pabeigt visus šos ceļojumus un atklāt ikvienu noslēpumu ātrāk nekā pamirkšķināt acis.
- 93 Ak, Mans brāli! Ja tu būtu cīnītājs šajā arēnā, ātri dodies pa pārliecības zemēm, lai šajā dienā tava dvēsele tiktu atbrīvota no neticības verdzības un lai tu varētu uztvert saldās smaržas, kas virmo no šī dārza. Patiesi, smaržu pilnās vēsmas, kas nes šīs pilsētas smaržu, plūst pāri visiem reģioniem. Neatdod savu daļu no tām un neesi no nevērīgajiem! Cik labi ir sacīts šis:
- 94 „Viņš savas smaržas austrumzemēs vēdījot
Spēj slimam rietumniekam jaunu ožu dot!“⁵⁷
- 95 Pēc šī debešķīgā ceļojuma un mistiskas pacelšanās ceļinieks ieies brīnumdārzā. Ja Es tev atklātu šī stāvokļa īstenību, tu vaimanātu un raudātu par šī Kalpa bēdīgo stāvokli, kurš paliek šo neticīgo rokās, ir samulsis par savu bēdīgo stāvokli un apmaldījies šī neizmērojamā okeāna plašumos. Viņi katru dienu

sazvērējas, lai Mani nonāvētu, un ik stundu cenšas izdzīt Mani no šīs zemes, tāpat kā tie izdzina Mani no citas zemes. Tomēr šis Kalps stāv gatavs viņu priekšā, gaidīdams, ko Visuvarenais priekš Mums ir noteicis un pasludinājis. Un Es nebaidos no nevienas dvēseles, būdami pakļauti tādiem pārbaudījumiem un ciešanām kā Mēs, no ļauno un negodīgo puses, un šajā stundā būdami neskaitāmu bēdu un nepatikšanu ieskaitī. „Noasa plūdi ir mērs asarām, kuras esmu izlējis, un Ābrahāma uguns ir manas dvēseles izvirdums. Jēkaba bēdas ir tikai atspulgs manām bēdām, un Ījaba likstas ir daļa no manas nelaimes.”⁵⁸

Ja Es atgādinātu tavai augstībai par šausmīgajām likstām, kas piemeklējušas Mani, tu būtu tik noskumis, ka nepieminētu vairs nevienu lietu un aizmirstu sevi un visu, ko Kungs ir radījis uz zemes. Bet, tā kā Mūsu vēlme nav tāda, Es esmu paslēpis dievišķās pavēles atklāsmi Bahá sirdī un aizsedzis to visu acīm, kuri kustas radības valstībā, lai tā varētu slēpties Neredzamā mājoklī līdz tam laikam, kad Dievs būs atklājis tās noslēpumu. „Nedz debesīs, nedz virs zemes nekas nepaliek apslēpts no Viņa, un Viņš, patiesi, skaidri atzīmē visas lietas.”⁵⁹

Tā kā Mēs esam novirzījušies no Mūsu tēmas, ļauj Mums atstāt malā šīs norādes un atgriezties pie Mūsu diskusijas par šo pilsētu. Patiesi, kas tur ieies, tas tiks izglābts, un kas no tās novērsīsies, tas bez šaubām ies bojā.

Ak tu, kas esi pieminēts šajos vēstuļrakstos! Zini, ka tas, kurš uzsāks šo ceļu, brīnīsies par Dieva varas zīmēm un Viņa roku darīto darbu brīnumainajiem pierādījumiem. Apmulsums viņu pārņems no visām pusēm, kā to ir apliecinājusi nemirstības Būtība no Augstās Sapulces: „Vairo Manu izbrīnu un sajūsmu par Tevi, ak Dievs!”⁶⁰ Šis ir labi sacīts:

„Par ko lai īstu sajūsmu mēs varam sirdī just,
Kad Tava mīlestība mums par dzīves mērķi kļūst?
Jel iedomājies manu izbrīnu,
Ja nejustu pret Tevi apbrīnu!”⁶¹

- 100 Šajā ielejā ceļinieki apmaldās un iet bojā, pirms viņi sasniedz savu pēdējo mājokli. Želīgais Dievs! Tik milzīga ir šī ieleja, tik plaša šī pilsēta radības valstī, ka tai, šķiet, nav ne sākuma, ne gala. Cik liela svētība ir tam, kurš tur pabeidz savu ceļojumu un kurš ar Dieva palīdzību šķērso šīs debesu pilsētas svētīto augsni, pilsētas, kurā Dieva mīļotos un sirdī šķīstos pārņem apbrīna un godbijība. Un Mēs sakām: „Lai slava Dievam, pasaulu Kungam.“
- 101 Un, ja kalps paceltos vēl augstākos augstumos, pamestu šo mirstīgo putekļu pasauli un censtos nonākt debesu mājoklī, tad viņš no šīs pilsētas pārceltos uz absolūtas nebūtības pilsētu, tas ir, nomirtu pats un dzīvotu Dievā. Šajā stāvoklī, šajā visaugstākajā mājoklī, šajā pilnīgas pazemības ceļojumā, ceļinieks aizmirst savu dvēseli, garu, miesu un pašu būšanu, iegremdējas nebūtības jūrā un dzīvo virs zemes kā tāds, kuru nav vērts pieminēt. Un neviens neatradīs pat zīmi, kas liecinātu par viņa esamību, jo viņš būs pazudis no visa redzamā valstības un sasniedzis sevis noliegšanas virsotnes.
- 102 Ja Mēs atstāstītu šīs pilsētas noslēpumus, tad tiktu izšķērdēti cilvēku sirdīs valdošie spēki, jo tik stipras būtu viņu ilgas pēc šī varenā stāvokļa. Jo šī ir stadija, kur Miļotā spožā godība tiek atklāta patiesam milētājam un Drauga krāšņās gaismas apspīd to nošķirto sirdi, kas ir ziedojušies Viņam.
- 103 Kā gan paties milētājs var turpināt pastāvēt, kad tikusi atklāta Miļotā spožā godība? Kā gan ēna var pastāvēt, ja reiz saule ir uzspīdējusi? Kā gan sirds, kas sevi ziedojusi, var turēt kādu citu būtni augstāk par To, kuram tā ziedojušies? Nē, Tā vārdā, kura rokā ir Mana dvēsele! Šajā stāvoklī meklētāja pilnīga padošanās un tīra pazemība sava Radītāja priekšā būs tāda, ka, ja viņš meklētu Austrumos un Rietumos un šķērsotu zemi, jūru, kalnus un līdzenumus, viņš neatrastu ne miņas no sava es, nedz kādas citas dvēseles.
- 104 Želīgais Dievs! Bet, baidīdamies no Nimroda tirānijas un sargājot Ābrahāma taisnīgumu, Es gribētu atklāt tev to, kas, ja tu pamestu sevi un kāroto, ļautu tev iztikt bez visa cita un tuvoties

šai pilsētai. Tomēr esi pacietīgs līdz tam laikam, kad Dievs būs pasludinājis Viņa Lietu. Viņš, patiesi, neizmērojami atalgo tos, kuri iztur ar pacietību.⁶² Tad ieelpo gara saldās smaržas, kas nāk no apslēpto nozīmju tērpa, un saki: „Ak jūs, kas esat iegremdēti nesavtības okeānā! Steidzieties ieiet nemirstības pilsētā, ja jūs tiecaties pacelties tās augstumos.“ Un Mēs iesaucamies: „... paties, mēs piederam Dievam, un paties, pie viņa mēs atgriezamies!“⁶³

No šī dižākā un cēlākā stāvokļa un no šīs lieliskākā un krāšņākā līmeņa meklētājs ienāk nemirstības pilsētā, lai tur paliktu uz visiem laikiem. Šajā stāvoklī viņš sevi redz apsēžamies neatkarības tronī un sajūsmas krēslā. Tad viņš sapratis nozīmi tam, kas jau sen ir atklāts attiecībā uz dienu, kurā „Dievs dāvās tiem no savas pārpilnības.“⁶³ Labi ir tiem, kuri sasnieguši šo stāvokli un izdzēruši to, kas pildīts sniegbaltajā kausā pie Sārtā Pīlāra.

Šajā ceļojumā iegremdējies nemirstības okeānā, atbrīvojis savu sirdi no pieķeršanās jebkam, izņemot Viņu, un sasniedzis nezūdošās dzīves cēlākos augstumus, meklētājs neredzēs iznīcību nedz sev, nedz kādai citai dvēselei. Viņš lieliem malkiem dzers no nemirstības kausa, staigās tajā zemē, lidos tajā gaisā, sabiedrosies ar tiem, kas ir tās iemiesojumi, baudīs mūžības koka neiznīcīgos un nesamaitātos augļus un mūžīgi tiks ieskatīts – nemirstības cēlajos augstumos – starp bezgalīgās valstības iedzīvotājiem.

Viss, kas pastāv šajā pilsētā, patiešām paliks un nekad nepazudīs. Ja tu, ar Dieva atļauju, ienāktu šajā lieliskajā un cēlajā dārzā, tu redzētu tā sauli visā tās pusdienlaika krāšņumā, un nekad tā nenorientētu un nekad neaptumstu. Tās pats attiecas uz tās mēnesi, debess jumu, zvaigznēm, kokiem un okeāniem, kā arī uz visu, kas tiem pieder vai tur pastāv. Viņa dēļ, blakus kuram nav neviena cita Dieva! Ja es no šodienas līdz pašam beigām, kurām nav beigu, stāstītu par tās brīnumainajām īpašībām, tad mīlestība, ko Mana sirds lolo pret šo svētīto un nezūdošo pilsētu, nekad netiktu izsmelta. Tomēr Es noslēgšu savu tēmu, jo laiks ir īss un jautātājs ir nepacietīgs un tā kā šie noslēpumi nav atklāti jāpauž, izņemot ar visuvarenā, visupārvarošā Dieva atļauju.

- 108 Drīz ticīgie redzēs, pēdējās augšāmcelšanās dienā, Viņu, kuru Dievs darīs redzamu, nolaižamies uz šo pilsētu no Neredzamā debesīm, kopā ar pulciņu Viņa cēlo un iemīloto eņģeļu. Tāpēc liela ir svētība tam, kurš sasniedz Viņa klātbūtni un redz Viņa vaigu. Patiesi, mēs visi lolojam šo cerību un iesaucamies: „Lai slava Viņam, jo Viņš patiešām ir Mūžīgā Patiesība, un pie Viņa mēs atgriezamies!“
- 109 Turklāt zini, ka, ja kāds, kas ir nonācis šajos stāvokļos un devies šajos ceļojumos, kristu par medījumu lepnumam un iedomībai, viņš tajā pašā brīdī nonāktu pie nekā un atgrieztos pie pirmā soļa, pats to neapzinoties. Patiesi, tie, kas šajos ceļojumos meklē un ilgojas pēc Viņa, ir atpazīstami pēc šīs zīmes, ka viņi pazemīgi piekāpjas tiem, kas ir ticējuši Dievam un Viņa pantiem, ka viņi ir bijīgi to priekšā, kas ir tuvojušies Viņam un Viņa Dailes Izpaušmēm, un ka viņi padevēģi paklanās tiem, kas ir stingri nostājušies Dieva Lietas cēlajos augstumos un tās varenības priekšā.
- 110 Jo, ja viņi sasniegtu Dieva meklējumu un Viņa atrašanas galveno mērķi, tad viņi nebūtu sasnieguši neko citu kā vien to mājokli, kas uzcelts viņu pašu sirdīs. Kā gan viņi varētu cerēt kādreiz nonākt tādās valstībās, kas nav paredzētas viņiem vai radītas viņu stāvoklim? Nē, lai gan viņi ceļo no nezūdošā uz nebeidzamo, viņi nekad nerasniegs Viņu, kas ir dziļākā esamības Sirds un visas radības Ass, Viņu, kura labajā rokā plūst diženuma jūras un kura kreisajā pusē traucas spēka upes, un Viņu, kura galmu neviens nekad nevarētu cerēt sasniegt, kur nu vēl Viņa paša mājokli! Jo Viņš mājō uguns šķirstā, traucas kā uguns lode, caur uguns okeānu, un pārvietojas ar uguni pildītā gaisā. Kā gan tas, kurš ir veidots no pretējiem elementiem, var jēlkad ienākt vai tikai tuvotes šai ugunij? Ja viņš to darītu, viņš nekavēģoties sadēģtu.
- 111 Turklāt zini, ka, ja palīdzības aukla, kas saista šo vareno Viru ar zemes un debesu iemītniekiem, tiktu pārrauta, tad viņi visi ietu bojā. Diģzais Dievs! Kā gan zemiskie putekļi varētu aizsnieģt Viņu, kas ir kungu Kungs? Neizmēģojami cēlāks ir Dievs par to,

ko viņi uzņēmuši savās sirdīs, un neizsakāmi godinātāks ir Viņš par to, ko tie Viņam piedēvē.

Jā, meklētājs sasniedz stāvokli, kurā tam, kas viņam ir noteikts, nav robežu. Mīlestības uguns tā uzliesmo viņa sirdī, ka izrauj ierobežojumu grožus no viņa tvēriena. Katru brīdi viņa mīlestība uz viņa Kungu pieaug un tuvina viņu savam Radītājam tā, ka, ja viņa Kungs atrastos tuvības austrumos, bet viņš dzīvotu attālinātības rietumos un viņam piederētu viss, kas uz zemes atrodams no rubīniem un zelta, viņš to visu pamestu un steigtos uz Iemīļotā zemi. Un ja tu uzzinātu, ka viņam viss ir citādi, tad noteikti zini, ka tāds cilvēks ir melīgs krāpnieks. Mēs, patiesi, visi piederam Viņam, kuru Dievs darīs redzamu pēdējās augšāmcelšanās reizē, un caur Viņu mēs tiksīm augšāmcelti, lai dzīvotu.

112

Šajās dienās, tā kā Mēs neesam nocēlušī plīvurus, kas slēpj Dieva Lietas seju, nedz arī atklājuši cilvēkiem šo stāvokļu augļus, kurus Mums bija aizliegts aprakstīt, tu redzi viņus pilnus ar nevērību. Citādi, ja šī stāvokļa godība tiktu atklāta cilvēkiem mazākā mērā nekā par adatas aci, tu pieredzētu, ka viņi pulcējas pie dievišķās žēlastības sliekšņa un no visām pusēm steidzas uz tuvības galmu dievišķās godības valstībās. Tomēr Mēs to esam noslēpuši, kā jau iepriekš minēts, lai tos, kuri tic, varētu atšķirt no tiem, kuri noliedz, un lai tos, kas vērsas pie Dieva, varētu nošķirt no tiem, kas novēršas sāņus. Es patiesi pasludinu: „Nav ne varas, ne spēka citur, kā vien pie Dieva, palīga briesmās, pašpietiekamā.“

113

No šī stāvokļa ceļinieks paceļas uz pilsētu, kurai nav ne nosaukuma, ne apraksta un par kuru neviens nav dzirdējis ne skaņas, ne vārdu. Tur plūst mūžības okeāni, bet šīs pilsētas pašā vidū atrodas mūžības tronis. Tur spoži spīd Neredzamā saule virs Neredzamā apvāršņa, saule, kurai ir savas debesis un savi pavadoņi, kuri piedalās tās spozmē un kuri paceļas no Neredzamā okeāna un noriet aiz tā. Es arī nekad nevarētu cerēt, ka sniegsu kaut pilienu no tā, kas tajā ir noteikts, jo neviens nepazīst tās noslēpumus, kā vien Dievs, tās Radītājs un Darinātājs, un Viņa Izpaušmes.

114

- 115 Vēl jo vairāk zini, ka tad, kad Mēs apņēmāmies atklāt šos vārdus un dažus no tiem pierakstījām, Mūsu nodoms bija, lietojot Dieva svētīto un iemīļoto saldus toņus, izskaidrot tavai augstībai visu, ko Mēs iepriekš bijām pieminējuši no Praviēšu vārdiem un Vēstnešu sacītā. Tomēr pietrūka laika, un ceļotājs, kas nāca no tevis, bija lielā steigā un vēlējās atgriezties. Tādējādi Mēs saīsinājām Mūsu runu un apmierinājāmies ar šo pašu, nepabeidzot šo posmu aprakstu pienācīgā un atbilstošā veidā. Patiesi, Mēs esam izlaiduši lielo pilsētu un vareno ceļojumu aprakstus. Ziņneša steiga bija tāda, ka Mēs pat atteicāmies pieminēt divus cēlos ceļojumus – atkāpšanos un apmierinātību.
- 116 Tomēr, ja tava augstība apdomās šos īsos izteikumus, tu noteikti iegūsi visas zināšanas, sasniegsi visas mācīšanās Objektu un iesauksies: „Šie vārdi ir pietiekami visai radībai – gan redzamai, gan neredzamai!“
- 117 Lai arī tā ir, taču, ja mīlestības uguns degtu tavā dvēselē, tu jautātu: „Vai ir vēl kas vairāk?“⁶⁵ Un Mēs sakām: „Lai slava Dievam, pasaulu Kungam!“

• • •

Piezīmes un atsauces

Ievads

1. Shoghi Effendi. *God Passes By*, Chapter VII.
2. Bahá'u'lláh. *Pārliecības grāmata*. Rīga, 1995, 13. lpp.
3. The Universal House of Justice, *Riḍván 2001 message to the Bahá'ís of the World*.
4. Shoghi Effendi. *God Passes By*, Chapter X.

Dievišķo noslēpumu dārgakmeņi

1. Sal. Korāns 67:3. *Korāns*. No arābu valodas tulkojis Uldis Bērziņš. Rīga: Neputns, 2011.
2. Sal. Korāns 24:35.
3. Mateja evaņģēlijs, 24:19. *Bibele*. Trešais Bībeles tulkojums latviešu valodā. Rīga: Latvijas Bībeles biedrība, 2016.
4. Mateja evaņģēlijs, 24:29–31.
5. Marka evaņģēlijs, 13:19.
6. Lūkas evaņģēlijs, 21:25–28.
7. Jāņa evaņģēlijs, 15:26–7.
8. Jāņa evaņģēlijs, 14:26.
9. Jāņa evaņģēlijs, 16:5–6.
10. Jāņa evaņģēlijs, 16:7.
11. Jāņa evaņģēlijs, 16:13.
12. Šīitu islāma imāmi.
13. Jēzus.
14. Mateja evaņģēlijs, 24:35; Marka evaņģēlijs, 13:31; Lūkas evaņģēlijs, 21:33.
15. Antikrists, par kuru tika uzskatīts, ka viņš parādīsies Apsolītā atnākšanas brīdī, lai cīnītos ar Viņu un galu galā tiktu pieveikts.
16. Cita figūra, par kuru tika uzskatīts, ka, parādoties Apsolītajam, pacels sacelšanās karogu starp Meku un Damasku.
17. Korāns 16:43.
18. Burvis faraona galmā Mozus laikā.
19. Korāns 83:6; 2:89.
20. Šīitu islāma imāmi.
21. Korāns 29:2.
22. Korāns 2:156.
23. Korāns 29:69.
24. Korāns 2:282.
25. No hadīsa.
26. No hadīsa.
27. Korāns 30:30.

28. Korāns 48:23.
29. Korāns 67:3.
30. Korāns 17:110.
31. Korāns 57:3.
32. Divpadsmitais imāms Muḥammad al-Mahdí, Ḥasan al-‘Askarí dēls.
33. Saskaņā ar šiītu tradīcijām sadraudzības pilsētas Jábulqá un Jábulsá ir Apslēptā imāma (Apsolītā) mājvieta, no kurienes Viņš parādīsies augšāmcelšanās dienā.
34. Muḥammad.
35. Korāns 33:40.
36. Korāns 13:2.
37. Korāns 74:50.
38. Korāns 13:5.
39. Korāns 11:7.
40. Korāns 3:185.
41. Korāns 16:97.
42. Korāns 3:169.
43. No hadīsa.
44. Korāns 7:179.
45. Sal. Korāns 9:109; 3:103.
46. Korāns 6:122.
47. Jāņa evaņģēlijs, 3:5–7.
48. Sal. Atklāsmes grāmata, 1:14–16; 2:18; 19:15.
49. Sal. Korāns 80:41; 83:24.
50. Korāns 11:112.
51. Sal. Lūkas evaņģēlijs, 12:53.
52. Sal. Korāns 1:4.
53. Korāns 14:48.
54. Korāns 14:5.
55. Sal. Korāns 21:23.
56. No Imām ‘Alí teiktā.
57. No Ibn-i-Fárid *Díván*.
58. No Ibn-i-Fárid *Díván*.
59. Sal. Korāns 10:61; 34:3.
60. No hadīsa.
61. No Ibn-i-Fárid *Díván*.
62. Sal. Korāns 39:10.
63. Korāns 2:156.
64. Sal. Korāns 4:130.
65. Sal. Korāns 50:30.

ISBN 978-9934-620-65-2

9 789934 620652

